

LISTOPADOVÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

duben – listopad 2019

Modlitba před poutí do Turína

Pane, náš Bože,
svěřujeme Ti naši farní pouť do italského Turína
po stopách svatého Jana Boska.

Prosíme za všechny, kteří se poutě zúčastní,
i za ty, kteří zůstanou doma.

Na přímluvu Panny Marie Pomocnice křesťanů
daruj celé naší farnosti své požehnání.

Pomoz nám, abychom Tě uměli milovat
a důvěřovat Ti tak, jako svatý Don Bosko.

Ať máme vnímavé srdce pro potřeby ostatních
a dokážeme si být vzájemně oporou a povzbuzením.

Dej, ať je tato pouť pro všechny obohacením v životě z víry.

Kéž dokážeme společně kráčet cestou do Tvého království.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Panno Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.

Svatý Jene Bosko, oroduj za nás.

(červen 2019)

Obsah

Duchovní slovo	2
Listopad 1989	4
Sedmnáctého listopadu	6
Vzpomínka – verše panu kardinálu Tomáškoví.....	7
Svatá Anežka Česká	8
Můj vztah ke sv. Anežce	10
Rozhovor s Bc. Jiřím Vondráčkem	11
Kronika	16
Informace k Živému růženci	18
Přijďte, vyzkoušejte a uvidíte	19
Skautská mše svatá	22
100 hodin spolu	23
Turínská mozaika – střípky z pouti	28
Postřehy z Turína – vtipné i k zamyšlení	34
Pro dobro celé církve.....	38
Národní pout' Velehrad 2019	40
Host do domu, Bůh do domu	42
Farní tábor 2019	43
Vepřový nebo kuřecí?	44
Daniel a Jiří Reynkovi z Petrкова	47
P. Josef Tichý – jezuita a skaut	48
Eutanázie? Je třeba bít na poplach!	51
Zprávy z Výbuchu	54
Opravy a další práce na faře a kostele	55
Před třiceti lety	56

Vážení čtenáři,

nové číslo časopisu Agapé má přívlastek Listopadové s velkým písmenem L, neboť v něm připomínáme 30. výročí sametové revoluce. Velkou část časopisu věnujeme farní pouti do Turína, která se konala letos v červnu a byla skutečně požehnaná. Další články přibližují zejména události letošních prázdnin anebo zajímavá výročí.

S díky za Vaše příspěvky

redakce

Duchovní slovo

Milí farníci,

otevíváte listopadové číslo našeho farního časopisu Agapé, které je tematicky zaměřené na 30. výročí „sametové revoluce“, nerozlučně spojené s předchozím svatořečením naší Anežky české, která, jak věříme, vyprosila našemu národu svobodu.

Dostal jsem za úkol napsat slovo na úvod tohoto čísla, proto bych se s vámi rád podělil o jeden svůj osobní zážitek, který mám s listopadovými dny roku 1989 spojený.

V té době jsem byl ve svých 15 letech studentem 1. ročníku Vojenského gymnázia v Opavě a jezdíval jsem domů v uniformě jen na opuštěný jako mnohem starší kluci coby základáci z vojny. Přiznám se, že jsem zpočátku z těch listopadových událostí byl hodně zmatený a nevěděl, co se vlastně děje, také proto, že doma se o politice nikdy moc nemluvalo, a také proto, že na vojenské škole k aktuálním událostem revolučních dnů panovaly ve vedení školy velmi tendenční postoje, které prezentovaly události venku naprosto negativně, a dokonce nám na určitou dobu zakázali vycházet z kasáren. Když jsem se konečně dostal na opuštěný, tak jsem byl překvapený tím, jak lidé v čekárnách na nádraží sledovali televizi a jak hovořili ve vlaku. Tehdy jsem začal tušit, že všechno asi bude trochu jinak, než jsem si dosud myslel.

Zvláště živě si vzpomínám na to, jak jsem při jedné cestě na víkend domů čekal v plné nádražní hale v Hranicích na Moravě na přípojný osobní vlak a postával u velkého radiátoru a nakukoval přes prosklené dveře do čekárny, kde byl před televizí dav lidí, co sledovali zpravodajství z Letné a jiných míst. Tehdy jsem si všiml, že na železné mříži u radiátoru, o kterou jsem byl tehdy opřený, visí malý visací zámek. Dovedete si představit, jaké bylo moje překvapení, když jsem o letošních prázdninách jel vlakem do Valašského Meziříčí vyzvednout naše kluky u babičky a dědy, protože jsem neměl auto, a po dlouhé době jsem zase stál ve zcela zrekonstruované nádražní hale, kde zůstal nedotčený pouze starý radiátor za železnou mříží, na které stále i po těch letech visel ten starý visací zámek? Bylo to nepopsatelné a symbolické znamení, o kterém už dva měsíce přemýšlím.

Jaký je asi příběh toho zámku? Kdo a proč ho tam tehdy pověsil a jak je možné, že tam stále visí, že přečkal na svém místě, na očích všech kolemjdoucích lidí i pracovníků Českých drah celých 30 let a bylo nespočet okolností a důvodů, aby už dávno zmizel? A on tam visí nehnutě dál...

Ten malý visací zámek se pro mě v tu chvíli stal němým svědkem, který vydává velká svědectví!

První svědectví toho malého zámku spočívá v tom, že i když je ta předlistopadová doba dávno pryč, její důsledky přetrvávají dál. Drží se pevně a nechtějí povolit, protože zůstaly jaksi uzamčeny. Mnohé se od té doby sice změnilo k lepšímu, ale mnohé křivdy bohužel zůstaly nesmířeny, protože nebyly vyznány a tak nemohly být ani odpuštěny. Mnozí z těch, kteří ty křivdy tenkrát páchali, bezostyšně páchají další jen v jiném obleku a temnou minulost přikrášlují těm, kdo tu dobu nezažili, nebo neprožili osobně její temné stránky, a tak nechtějí uvěřit skutečné realitě, která byla ukrytá za kulisami navenek prosperující socialistické republiky. Dokud nenajdeme klíč, kterým může být jen upřímné vyznání spáchaných křivd, nebudou moci být ani odpuštěna a tím odemčena všechna ta zakořeněná zla v lidech a budou se v různých podobách vracet.

Druhé svědectví, které ten malý němý svědek vydává, říká, že i když máme často pocit, že se kolem nás snad všechno stále mění a my máme málo skutečných životních jistot, přece jen existují maličkosti, které zůstávají navzdory všemu pevně na svých místech, a že tou největší jistotou je a bude naše víra a všechny ty skryté věci, co v našem životě koná Bůh. A vidíme to třeba i na životě sv. Anežky, ale třeba i na P. Josefu Toufarovi, na kterého jsem v posledních dnech hodně myslel před a v průběhu letošní pouti do Číhoště. Uvědomil jsem si, že Boží spravedlnost někdy možná nezavládne hned, ale až po dlouhých létech, ale vždycky nakonec zvítězí. Tak jako si mysleli ti, kdo ubili P. Toufara, že pravda nikdy nevyjde najevo. A kde je jim dnes konec? A ten, jehož hlas byl kdysi umlčen, dnes mluví tak silným svědectvím, silnějším, než jak kdy mluvil, dokud žil...

A třetí svědectví toho zámku vidím v tom, že také my často kolem něčeho chodíme a nedokážeme, nebo i nechceme to vidět, a tak to necháváme nehnutě být. Někdy jsou to věci, které bychom měli změnit a napravit, hlavně ve vztazích k lidem a své chyby. Ale někdy to jsou také nové životní příležitosti, které se nám nabízejí, a my je nedokážeme využít, jako třeba nabídnutá ruka ke smíření od lidí, se kterými jsme si ublížili, nebo něco nového, co bychom mohli začít dělat jinak doma, ve společnosti, v církvi i ve farnosti v podobě nových aktivit a způsobu života naší víry a my se tomu bráníme, protože lpíme na tom, jak to vždycky bylo, a nemáme chuť ani odvahu pustit se do nových věcí. A pak to může připomínat tu novou nádražní halu, kterou někdo krásně opravil, ale nechal v ní starý radiátor za starou odřenou mříží se zapomenutým visacím zámkem, od kterého se kdesi dávno ztratil klíč, a nikdo vlastně ani neví, proč a jak dlouho tam ještě bude viset.

Petr Trefil

Listopad 1989

Zadání článku pro Agapé znělo: „Moje vzpomínky na listopad 1989“. Když vzpomínky – tak to jsem vlastně pamětník, ale ano, vždyť mezi tím vyrostla více než jedna generace a já už jsem důchodce, opět mne ten ubíhající čas zaskočil svoji rychlostí (byť konstantní).

Když se řekne listopad 1989, hned se mi vybaví 17. listopad a masakr – opravdu to byl masakr, snahy bagatelizovat zásah jednotek tehdejší „Veřejné bezpečnosti“ jsou neoprávněné – na Národní třídě. Tak tam jsem nebyl, svoje jsem si „schytl“ na manifestacích „protirežimních živlů“ od 28. října 1988, o „Palachově týdnu“ v lednu 1989, ale, ačkoliv zván svým bratrem chartistou, s opovržením jsem odmítl jít na manifestaci 17.11. s tím, že jde přece o akci SSM. (Na vysvětlenou pro ty, kteří ještě pamětníci nejsou: SSM – Svaz socialistické mládeže, prorežimní organizace pod taktovkou Komunistické strany – kdo ze studentů nebyl v SSM, měl všechny dveře zavřené, pokud se vůbec na školu dostal, takže v SSM byl téměř každý ...). Tehdy s argumentací, že jde o akci tohoto, pro mě neakceptovatelného spolku, jsem se odmítl akce na Albertově zúčastnit. (Bratr ano a dostal pořádnou „nakládačku“.) Nicméně, večer už jsem ladil „Hlas Ameriky“ (Svobodná Evropa v Praze šla jen těžko zachytit) a sbíral první informace. A pak už jsem nevynechal jediný večer na Václavském náměstí. Cinkal klíči, nestyděl se za slzy dojetí, když jsem po dlouhých letech opět slyšel zpívat Martu Kubišovou, křičel, fandil, tleskal ...

Podobné vzpomínky má ale mnoho „pamětníků“ a tak přidám tu svoji, řekněme církevní:

V roce 1989 jsem už, coby politicky nespolehlivý, zametal pražské ulice a přitom jako ilegální řeholník tajně studoval teologii u bratří dominikánů. Studium spočívalo v blocích přednášek o sobotách, zpravidla v malé komunitě u sester – za staženými roletami a s dodržováním konspiračních pravidel; případně, byl-li přednášející knězem v pastorači, pak, samozřejmě rovněž utajeně, na faře. To jako úvod k mé „vzpomínce“, která mi první vytanula na mysli.

Když v listopadu vyjelo několik tisíc Čechů do Říma na svatořečení svaté Anežky, považovali jsme to za malý zázrak – netušíce, že ten velký zakrátko přijde. (Nekrvavý pád komunismu, odsun okupačních vojsk z našeho území, disident Václav Havel na Hradě a hlavně nabytá svoboda – to vše je pro mne stále zázrakem.) A co víc, svatořečení dokonce přenášela Československá televize! A teď k té mé vzpomínce: V den přenosu, bylo to v sobotu, sehaly sestry dominikánky kdesi televizi a namísto přednášek – tehdy z biblické teologie – to je důležité, protože biblistiku přednášel tehdejší provinciál dominikánů, Dominik Duka, jsme doslova zírali na zrnitý a nekvalitní obraz přenosu z baziliky sv. Petra

v Římě. Už tehdy se ukázal dnešní arcibiskup jako politik, na rozdíl od nás uměl pojmenovat všechny komunistické pohlaváry v prvních řadách. A pohled na ně byl vskutku komický – i přes špatný obraz bylo vidět, jak jsou nesví. Jak neví, jak se chovat. To byla ta humornější stránka, a pak, vidět sv. otce Jana Pavla II., nadšení poutníků – to bylo opravdu nezapomenutelné.

A poté šly události ráz na ráz. Příští sobotu hřímal kardinál Tomášek v přeplněné katedrále (ačkoli byly všechny přístupové cesty na Hrad uzavřeny, metro a tramvaje nejezdily apod.) že „církev stojí na straně národa!“. Potom výše zmíněný masakr na Národní, vlna dezinformací a přece – stávka studentů, obrovská shromáždění na Václavském náměstí a 29. prosinec, kdy byl zvolen Václav Havel prezidentem, to jsme – už v hábitech, spolu s našimi spolubratry z Rakouska – tančili radostí na Staroměstském náměstí.

Jak jsem řekl v úvodu – jsem už „pamětníkem“. A ačkoli mi paměť už moc neslouží, na atmosféru roku 1968 a 1989, na tu zapomenout nelze. Ta vlna solidarity. To sjednocení národa. Vzájemná pomoc, nadšení, radost. A tak, už pro tu atmosféru jednoty a opojnou vůni svobody, jsem rád, že jsem „pamětníkem.“

P. Jiří Vojtěch Černý

Sedmnáctého listopadu

Ještě ráno 17. listopadu 1989 nebyl tento den ničím výjimečný. Pro normálního člověka normální listopadový pátek. Většinu obyvatelstva čekaly odpoledne nezbytné fronty, spojené s nákupem na víkend. Někteří plánovali odjezd na chatu či chalupu. Bude již třeba zazimovat.

Večer se ve zpravodajství Československé televize lidé dozvěděli, že na Národní třídě v Praze musela Veřejná bezpečnost rozehnat další z demonstrací a obnovit zde pořádek.

V Československu se po roce 1948 demonstrovala pouze, při různých oficiálních příležitostech, jednota lidu s komunistickou stranou. V průběhu 80. let se však v Praze konaly demonstrace komunistickou stranou neorganizované a tudíž nelegální. Většinou u příležitosti výročí 21. srpna 1968, výročí vzniku republiky 28. října 1918 nebo výročí Palachova činu. O většině z nich se občané z oficiálních sdělovacích prostředků nedozvěděli. Později proběhla maximálně zmínka o ztroskotancích, kteří narušili veřejný pořádek. Problémy existují, ale ty komunistická strana řeší...

Ti, kteří poslouchali západní rozhlasové stanice, věděli víc. A večer 17. 11. 1989 věděli, že tato páteční demonstrace byla jiná. Nešlo jen o zásah vodními děly a průběžné zatýkání. Nyní byla použita hrubá síla proti mladým lidem.

Večer již nebyl 17. listopad obyčejným dnem. Ve veřejnosti se cosi hnulo. Vždyť tentokrát bili naše děti. Snad poslední kapka přetekla a události dostaly rychlý spád. Ke studentům se přidali herci a postupně všechny vrstvy společnosti. Dokonce i dělníci. Na konci byly svobodné volby a změna společenského systému. A dlouhá cesta před námi...

převzato z internetových stránek

Vzpomínka - verše panu kardinálu Tomáškovi

V Havlíčkově Brodě 20. listopadu 1989

Blahoslavená Anežko česká z rodu Přemyslovců,
sestřičko chudých a sestro králů,
umlčeným básníkem nazvaná.
Dnes ses odměny od Boha a církve dočkala.
Sedm set let s trpělivostí čekala,
snad i za hříchy královského otce trpěla,
ale i Tobě trpělivost růží přinesla.
Národ český šťasten je, že Tě má,
skrze Tebe o krůček z věčnosti k Bohu blíže má.
Tys aspoň na chvíličku zas lidi dobré vůle spojila,
svatá, svatá, svatá naše Anežko česká.

*Tyto verše věnuji panu kardinálovi Františku Tomáškovi arcibiskupu pražskému
a primasi českému u příležitosti kanonizace blahoslavené Anežky české.*

S hlubokou úctou Miroslav Zavřel, Havlíčkův Brod

Praha – Hradčany 29. 11. 1989

Pokoj a dobro!

Děkuji za Vaše přání zdraví, duševních a tělesných sil do dalšího života. Jsem vděčný za Vaše pochopení a také za pomoc Boží, kterou mně vyprošovali naši věřící a spolubratři kněží.

S pozdravem a s požehnáním

František kardinál Tomášek
arcibiskup pražský

Svatá Anežka Česká

Svatá Anežka Česká, jedna z nejslavnějších českých světic, přichází na svět 20. ledna 1211 jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské.

V dětství je Anežka vychovávána v cisterciáckém klášteře ve slezských Třebnicích a v premonstrátském klášteře v Doksech, několik let poté stráví na vídeňském dvoře Babenberků.

Postavení královské dcery ale Anežku neuspokojuje, její touhou je vstoupit do kláštera a stát se služebnicí Boží – tato touha se jí ale splní až po smrti otce v roce 1230, kdy si prosadí rozhodnutí (po několika neúspěšných svatebních jednáních – s Jindřichem, synem císaře Friedricha II., Jindřichem III. Anglickým, císařem Friedrichem II.), že se bude plně věnovat zbožné činnosti.

V roce 1232 pak Anežka zakládá špitál sv. Františka pro chudé a nemocné Na Poříčí (od roku 1252 špitál sídlí poblíž Juditina, dnešního Karlova, mostu) – v roce 1233 poté poblíž špitálu vznikají dva kláštery: mužský klášter menších bratří sv. Františka a ženský klášter řádu sv. Kláry (podle dochovaných listů je Anežka se sv. Klárou v úzkém osobním kontaktu). Do kláštera klarisek pak Anežka v roce 1234 sama vstupuje a záhy se stává jeho představenou (abatyší).

V roce 1237 se Anežka pokouší o založení vlastního řádu, založeného na přísném dodržování řádových regulí františkánského řádu, ale papež Řehoř IX. nemá pro její snahy dostatek pochopení a vznik nového řádu nepovolí. Anežka se nato vzdává hodnosti abatyše kláštera sv. Kláry a od roku 1238 pak užívá (a to až do své smrti) titul „starší sestra“ – po dobu jejího života pak zůstává titul abatyše pražského kláštera klarisek neobsazen.

Po celý svůj život je Anežka činná nejen jako členka řádu klarisek, též se významně zapojuje do veřejného života své doby, nemalý vliv má mimo jiné na svého bratra, krále Václava I. – v roce 1249 za české vnitropolitické krize se například přímo podílí na smíru mezi ním a jeho odbojným synem Přemyslem Otakarem II.

V roce 1252 pak vzniká z Anežčina popudu pražský klášter křižovníků s červenou hvězdou – ten pak nese rysy jediné specificky české řehole. Anežka stojí též za tím, že pohřebiště českých panovníků je přeneseno z kostela sv. Víta na Pražském Hradě do kláštera klarisek Na Františku.

Anežka Česká umírá 6. března roku 1282, pohřbena je v klášterním chrámu Na Františku.

Již nedlouho po smrti pak začíná být Anežka českým lidem považována za světici, věří se, že na její přímlovu se dějí četné zázraky.

O svatořečení Anežky se snaží, neúspěšně, již Jan Lucemburský, poté jeho syn Karel IV. a později pak např. Leopold II. Habsburský – teprve pražský arcibiskup kardinál B. J. Schwarzenberg dosahuje v roce 1874 prohlášení Anežky za blahoslavenou. Svatořečena je pak 12. listopadu roku 1989 papežem Janem Pavlem II.

*Bože, Tvá služebnice Anežka šla za Tvým voláním,
zřekla se bohatství a zamilovala si chudobu,
následovala Tvého ukřižovaného Syna a došla do nebeské radosti;
na její přímlovu ved' i nás, abychom nelpěli na věcech pomíjejících
a dosáhli slávy věčné.*

*Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána,
neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje
po všechny věky věků. Amen.*

Můj vztah ke svaté Anežce

Svatá Anežka Česká je moje bířmovací patronka. Byla jsem bířmovaná dost brzy, ještě v dětství, ale vzpomínám si, že jeden z důvodů, proč jsem si ji vybrala, byl, že to je česká patronka (a také se mi líbil její obrázek v knize České nebe ☺).

Ke všem svým patronkám jsem si pěstovala vztah, také ke svaté Anežce jsem se už od dětství modlila, například za to, abych poznala své povolání v životě. V roce 1988 bylo zahájeno Desetiletí duchovní obnovy našeho národa a první rok byl věnován právě Anežce České, tehdy ještě blahoslavené, službě životu a péči o nemocné. A já jsem se právě v tom roce dostala na medicínu. Říkala jsem si, že to nemůže být náhoda, ale Boží vedení, a že v tom „má jistě prsty“ také blahoslavená Anežka.

A když do týdne po svatořečení Anežky v Římě 12. 11. 1989 u nás začala Sametová revoluce, byli jsme mnozí přesvědčeni, že to je zázrak na přímlovu sv. Anežky. Dne 25. listopadu pak byla celonárodní pouť ke svaté Anežce. Dodnes vzpomínám na to, jak jsme po oslavě v pražské katedrále všichni šli na demonstraci na Letnou.

A tak i v současnosti prosím sv. Anežku, aby za nás orodovala. Anežka je pro mě také inspirací nejen v péči o nemocné, ale také například tím, že se snažila lidi smiřovat a přinášet mezi ně pokoj.

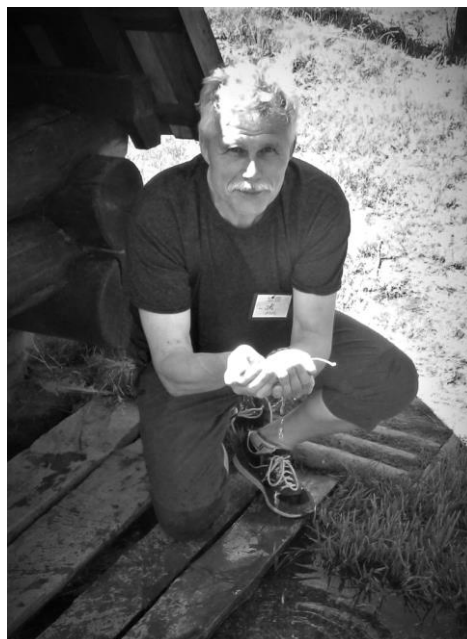
Svatá Anežko Česká, pros za náš národ!

JS

Rozhovor s Bc. Jiřím Vondráčkem

Pane Vondráčku, prosím můžete se čtenářům Agapé krátce představit?

Ač se tak necítím, jsem již 45 let plnoletý, 40 let ženatý s manželkou Eliškou a slova „máme nebo vychovali jsme děti“ mi úplně nesedí, raději tedy - těšíme se ze dvou dosud svobodných synů ve věku 27 a 25 let.

Jakou jste studoval školu?

Původem jsem z Ledče nad Sázavou, rodiště mého otce, ale do první třídy jsem nastoupil již v Havlíčkově Brodě. Zřejmě jsem se jevil zralý při zápisu a tak, ač narozen v září, jsem proti své vůli do školních lavic usedl již v 5 letech. Je to spojeno i s prvním intenzivním zážitkem s místním kostelem, kolem kterého mě naháněla maminka, protože s obrovským pláčem a slovy, že nic neumím, jsem se vstupu do školy bránil. Možná otec jako bankovní úředník mě inspiroval k tomu, že jsem vystudoval střední ekonomickou školu, ale zájem o školní vzdělávání jsem pocítil až při bakalářském studiu zřejmě proto, že se jednalo o obor, který byl i mým profesním zaměřením.

A Vaše zaměstnání (do roku 1989)?

Určitě si nemohu stěžovat na pestrost praxe, které se mi dostalo. Po dvou letech vojenské služby na Kladně (dobrá praxe ve finanční správě), jsem měl vojnu k své veliké radosti již v necelých 21 letech za sebou. Nastoupil jsem do Zetoru v Havlíčkově Brodě do oddělení zásobování. Brzy jsem pochopil výrobní závislost závodu na mateřském podniku v Brně a věděl, že tam nezestárnu. Po třech letech jsem měl příležitost přejít do nově vznikajícího Čs. kamenoprůmyslu, generálního ředitelství Praha, který v Havlíčkově Brodě zřídil odštěpný závod. Plně jsem se realizoval v zajišťování výroby, budovali jsme šterkovny na klíč, kamenoobráběcí stroje, plovoucí bagry na těžbu písku a mnoho v oblasti vývoje a výzkumu. Jezdil jsem po republice po jedenácti našich provozovnách a po sedm let řídil oddělení. Obchodní úspěch spočíval v dobré komunikaci a ta mě vedla k poznávání osobnosti člověka. Do výčtu vzdělávání snad lze zahrnout i rok studia na VŠ polytechnické v Jihlavě a loni ukončené dvouleté vzdělávání v sociální oblasti. Myslím, že vzdělávání se stalo celoživotním procesem, s kterým je třeba se umět vyrovnat.

Zajímal jste se o politické dění již v mládí?

To, že nežijeme ve svobodné zemi, jsem si uvědomil ve svých 12 letech, kdy plačící maminka přiběhla domů a nám, kteří se chystali do školy, řekla: „Kluci je válka.“ Pamatuji se, že jsem se duchapřítomně zeptal: „A kdo nás napadl?“ Po odpovědi, že Rusové, jsem nevěřicně řekl: „To je divné.“ Důkaz toho, že do nás společnost hustila cíleně pocit sounáležitosti od malička. Stejně tak si vzpomínám na slova svého otce, která při rozhovoru se svým o 17 let starším bratrem v té době řekl ve smyslu, jo je to dobrý, ale Rusové to nepustí. Tyto okamžiky mě spíš odváděly od zájmu o politické dění a později společně s Eliškou k hledání odlišné životní orientace, než té, kterou určoval mocenský režim. V těch 12 letech pro mě bylo pozitivním, že vznikl křesťanský skautský oddíl, a to díky našemu vedoucímu, budoucímu knězi Josefu Tichému – Jestřábovi. On přispěl k mé duchovní konverzi. Navíc jsem měl možnost prožívat toto období v partě správných kluků a ve své družině se učit od vedoucího Františka Jelínka – Rena.

Kde Vás zastihl 17. listopad 1989?

V Kamenoprůmyslu mě zastihla sametová revoluce, člověka, který neznal a nikterak se nezajímal o poměry v Havlíčkově Brodě. Na druhou stranu při soukromých dovolených s Eliškou jsme měli možnost vidět poměry v Rusku, ale i na západě. Také jsme se podívali do Itálie, přímo do Říma, na pozvání nynějšího našeho biskupa Jana Vokála, a to díky jeho sestře Marii. Soukromý život jsem trávil převážně budováním chalupy, která sloužila radě setkávání širší rodiny, přátel, ale i duchovním obnovám s třetím řádem premonstrátů.

Osobně jsem nezažil žádnou politickou perzekuci. Například o učiněné nabídce stát se kandidátem strany jsme si s náměstkem, který to navrhoval, a sám bez přesvědčení, jen z kariérních důvodů vstoupil do strany, postoje vyjasnili - perzekuce se nekonala. Podobné to bylo i s ředitelem, který si vedl přehled politické angažovanosti a u mě jako vedoucího oddělení měl prázdné okýnko. Vyřešilo se to tím, že jsem pro zaměstnance zajišťoval podnikové rekreace. Jako perličku dodávám, že tento pán mi v důchodu pomáhal obkládat schody do domu s tím, že přece musí být z přírodního kamene, když jsem pracoval v kamenoprůmyslu.

V určitém střehu před těmi ve straně a zejména systémem jako takovým jsem byl zejména proto, že v 50. letech si své užili jak rodiče, tak širší příbuzenstvo Elišky, kde většina pracovala v zemědělství.

Také jste se účastnil demonstrace na Letné?

Potom, co jsem veřejně v zaměstnání vystoupil na podporu generální stávky a zúčastnil se demonstrace na Letné, jsem věřil v morální a svobodnou budoucnost. Naše fyzická účast na Letné byla však doprovázena myšlenkami na to, že v brodské nemocnici na JIP bojoval o život otec Elišky. On však byl tím

přímluvcem v nebi, protože do roka jsme se po deseti letech manželství konečně radovali z narození syna. Jeho jméno je Vít, protože jsme udržovali letitý kontakt s panem opatem Vítem Tajovským, který nám ho i pokřtil.

Proč jste se rozhodl vstoupit do politiky?

Že vstupuji do politiky, jsem si příliš neuvědomoval. Pouze jsem se vyslovil v tom smyslu, že by byla škoda nemít možnost podílet se na obnově města a společnosti. Do Občanského fóra jsem zašel, ale jednání kulatých stolů jsem se neúčastnil. Více méně jsem vyhověl ČSL a i s Tomášem Holendou – skautem a porevolučním starostou, jsme se dobře znali. Bezprostředně po nesmělé kooptaci jsem se na radnici jako místostarosta setkával i se zajímavými postoji zaměstnanců a dotazy jako např.: „Přes lidovce se dostat na radnici, to bylo chytrý, ale jak je to s tou vírou?“

Pak nabraly události rychlý spád, že? Kandidoval jste již v prvních svobodných volbách za ČSL.

Ano, to ani jinak nemohlo být a počítalo se s tím, vlastně jsme stáli na začátku s řadou návrhů a projektů, nicméně nohama na zemi se zodpovědností za zajištění denního chodu města v jeho kompetencích.

Čemu jste se na radnici věnoval?

Zejména se jednalo o technickou správu města, bytové a tepelné hospodářství, sociální resort a správu majetku. Přijímání rozhodnutí přísluší radě a zastupitelstvu, bylo to o odvaze předkládat a obhájit záměry a projekty. Určitě si nechci hrát na hrdinu, protože při myšlenkách na to, co je třeba udělat, se mi klepala kolena, když jsem po schodišti radnice šel do práce. Víte, když vám např. bylo bezprostředně sděleno, že město nemá kde ukládat komunální odpad, že kapacita u Březinky je vyčerpaná a hygienická stanice při vytipování vhodných lokalit si s vyjádřením počká a záměry shodí ze stolu, protože se strhne vlna místního odporu, tak to není jednoduché. Možná, někteří vzpomenu, že jsme realizovali společný záměr s městem Chotěboř a léta užívali skládku v Lapíkově. O projektech v rámci bytové a sociální politiky, v dopravě, technických službách by se dalo mnohé sdělovat, ale myslím, že zde to nemá své místo.

Když si vzpomenete v souvislosti s politickými změnami v roce 1989 na naši farnost – jak to zde v Havlíčkově Brodě vypadalo?

V Brodě působil páter Josef Němeček se silnou oporou ve své hospodyně paní Macháčkové. Mě s Eliškou oddával v roce 1979. Protože jsem inicioval opravu kostela sv. Vojtěcha a provádění úprav přiléhajícího hřbitova, bylo třeba o věcech jednat. Když ve farnosti vznikla aktivita za jeho odvolání, ptal se mě, co proti němu máme. Sdělil jsem, že s tím nemám co společného, na druhou stranu, že zřejmě nevzniklo mezi nimi a věřícími pouto vzájemné důvěry, fara se i mně jevila pro farníky nedostupná. Nepřísluší mi to hodnotit, protože se říká: „Tlučte a bude

vám otevřeno“ a já se o to nikdy ani nepokusil, protože bez tlučení byly otevřeny dveře u pana opata Víta Tajovského.

S příchodem P. Antonína Dudy se havlíčkobrodská farnost jaksi „probudila“?

Určitě, vždy mi imponoval svým lidským přístupem a osobitým humorem. Byl to třetí kněz, který mě tzv. duchovně formoval. Vzpomínám, když ležel nachlazen koncem října roku 1990 a já s ním na faře očekával zprávu o narození našeho prvorozeného. Otec Antonín nám později křtil syna Jánu.

Byl i tím, který mi dal doporučení do konkurzu na ředitele Oblastní charity, kam jsem po pěti letech působení na radnici odešel a současně za starostování pana Šrámka byl členem rady města.

V roce 1995 jste se stal ředitelem místní oblastní charity? Jak jste v této funkci spolupracoval s farností?

Charita pořádala aktivity, které byly zejména výzvou pro věřící, jako např. pořádání Plesů lidí dobré vůle, Putování za betlémskou hvězdou, profilovala se projekty Pečovatelská a ošetřovatelská služba provozováním Občanské poradny a Azylovým domovem pro matky s dětmi. Zejména však musela usilovat o vlastní profesionalizaci. Spolupráce s otcem Antonínem i jeho hospodyní Zdenou byla přátelská a věcná. Po jeho přeložení do Rosic u Pardubic jsem se za nimi pravidelně stavoval při cestách ze studií v Hradci Králové. Určitě se dá hovořit o přátelství, protože k radosti všech za námi občas zajel i na chalupu.

Později jste se stal krajským zastupitelem a radnici v Havlíčkově Brodě vyměnil za Jihlavu?

Je pravdou, že po čtyřech letech v charitě jsem se na radnici vrátil opět jako místostarosta, a následně se stal i členem krajského zastupitelstva. Po dalších šesti letech na radnici jsem jako výzvu přijal, vzhledem k svému profesnímu zaměření, práci radního kraje pro sociální oblast a neziskový sektor. Pracovně jsem se úžasně seberealizoval zejména vytvářením sociální sítě poskytovatelů sociálních služeb a budováním pobytových sociálních zařízení, jedním z nich je i domov seniorů v rámci areálu brodské nemocnice. Usiloval jsem o vytváření podmínek dostupné domácí hospicové péče v kraji a zajištění rovného přístupu k financování poskytovatelům sociálních služeb.

Nutno však sebekriticky přiznat, že zejména v období po roce 1989 působením v samosprávných orgánech jsem jak sebe, tak zejména rodinu připravil o mnoho společného času. S postesknutím konstatuji, že to je daň politika, který to myslí vážně.

Kde pracujete v současné době?

Od roku 2008 v privátní firmě, která rekonstruovala areál bývalé Tesly v Jihlavě na multifunkční areál Jihlavských Teras. Jak to často bývá, úspěch střídá neúspěch, a tak to bylo i s některými realizovanými projekty v oblasti sociálního

podnikání v areálu. Mimo to jsme společně s Eliškou v areálu iniciovali vznik Materské školy Meruzalky s montessori pedagogikou. V současné době jsem již třetím rokem ředitelem Domova seniorů Stříbrné Terasy. Ten jsme realizovali ve spolupráci s krajem i městem. Domov v jedno a dvoulůžkových pokojích poskytuje péči 75 klientům týmem čítajícím přes 40 zaměstnanců.

O jaké hodnoty vlastně v roce 1989 šlo a jak jsme se jim podle Vás zpronevěřili?

Naším rozhovorem jste mě zařadila mezi pamětníky, což neznamena, že bych chtěl rozdávat rady a moudra. Určitou rezignaci na základní hodnoty „pravdy a lásky“, ale i danou možnost projevu náboženské svobody od roku 1989 zažíváme. Každé nadšení poněkud vyprchá a dříve zakázané ovoce už tak nechutná. Snad jen proto, že jsme pouze lidé.

Jsmo totiž nyní formováni raným kapitalismem, hypotéčními úvěry, které z mnohých dělají novodobé otroky vlastních úvěrů, podléháme lživým reklamám a hlouběji se mnozí klaní „zlatému teleti“ v různých podobách. Že by byli z doby socialismu stále materiálně nenasyceni nebo neumějí či nechťejí jinak žít? Kladu si otázku, jak je možné, že se jim vytrácí paměť, a jako bývalý politik dodávám, koho asi volí? Nacházím i odpověď – nezodpovědnou budoucnost pro sebe i své děti. To je mé současné povzdechnutí a přání změny pro sebe i všechny lidi dobré vůle, aby nás v našem konání Pán Bůh při zdravém rozumu zachováti ráčil.

Zbývá Vám při Vaší pracovní vytiženosti ještě čas na aktivity ve farnosti?

V současné době máme ve farnosti skvělé kněze, kteří usilují o naši spolupráci. Ani já dostatečně nereaguji na jejich výzvy, byť mě svým duchovním slovem vedou k zamyšlení možná nad vlastním příliš ekumenickým a svobodomyšlným přístupem ve vztahu k Bohu. Vážím si těch, kteří dokáží pro farnost mnohé vykonat a obětovat především svůj čas. Já tak činím pouze občas a nárazově.

Co byste vzkázal čtenářům Agapé?

Jeden můj kamarád z farnosti – Pepík, mi před lety řekl: „První myšlenka, která tě v určité situaci napadne, je čistá a správná.“ Čtenářům Agapé přeji, aby se řídili čistotou svých myšlenek vyvěrajících z hloubky jejich srdcí. Dále pak, aby poučení historií nenechávali vyrůstat své děti v nevědomosti.

Pokud jste dočetli až sem, Bohu patří dík za Vaši trpělivost.

Pane Vondráčku, moc Vám děkujeme za rozhovor a připomenutí některých událostí týkajících se Listopadu 1989 i v souvislosti s naší farností. Přejeme Vám hojnost Božího požehnání a ať Vám práce pro naši společnost přináší co nejvíce radosti.

redakce

Kronika

Matrika pokřtěných

(únor - září 2019)

Anna Johana Rezková, Armando Jenda Banda, Jindřich David Sokal, Pavel Matěj Padalík, Michaela Tereza Součková, Miloslav Filip Kuchař, Petra Viktorie Lacinová, Šimon Matúš Hrčka, Kateřina Ludmila Ťupová, Michal Tomáš Rufer, Pavel Hospodka, Jiří Michael Knoll, Jaroslava Marie Sedláková, Soňa Marie Kohoutová, Aneta Brožová, Benjamin Mašlaň, Julie Adéla Stejskalová, František Jakub Vraspír, Gabriel Sebastien Benda, Adéla Eva Pertlová, Filip Michael Švec, Jana Amélie Dundáčková, Anna Rozálie Bdžochová, Blanka Markéta Jana Františka de Chantal Černá, Tomáš Dominik Němec, Marcel Štěpán Pešout, Anežka Emílie Milichovská, Pavel Vladislav Jiří Vondrák, Anna Anežka Kafková, Laura Lukoszová

Matrika oddaných

(únor - září 2019)

Michal Blažek a Tereza Gretzová
Josef Kutlvašr a Petra Crkalová
Jan Vacek a Petra Hoskovcová
Patrik Lacina a Kristýna Miksová
Martin Krejčí a Tereza Machovcová
Lukáš Špinar a Janette Ficková
Daniel Havlas a Kateřina Kreuzmannová

Matrika pohřbených

(únor - září 2019)

František Halík (1953), Marie Hrušková (1933), Marie Málková (1928)

Václav Kolařík (1925), PhMr. Anna Trnková (1927), Růžena Kubátová (1928), Ludmila Krulíková (1929), Jindřich Tůma (1940), Emilie Veselá (1933), Jan Miřácký (1932), Zdeněk Endal (1983)

Josef Hroch (1991), Ing. Jiří Růžička (1946), Karel Kořínek (1942), Milan Klement (1946)

Valerie Zimová (1970), Karel Bečka (1929)

Miloslav Liška (1941)

Věra Plíšková (1935), Lidmila Petrová (1941), Petr Muzikář (1944)

Viktorie Peřinová (1935), Josef Bukovský (1940), Pavla Kučírková (1931),
MUDr. Otomar Rychnovský (1929)

Josef Pešák (1936), Petr Šubrt (1970), Miloš Hartman (1952), Marie Dejlová
(1927), Milada Léblová (1933), Věra Niklová (1928)

Děti, které 23. června 2019 přistoupily k 1. sv. přijímání

Karolína Jouklová

Kryštof Molák

Petra Plodíková

Karel Růžek

Pavel Trefil

Josef Trtík

katechetka Marie Topolovská

Informace k Živému růženci

Vážení farníci a přátelé modlitby Živého růžence,

děkujeme Vám za společenství modlitby růžence za naši farnost a naše kněze. Toto společenství trvá již od roku 2002. V pátek 11. října letošního roku jsme při mši svaté děkovali a vzpomínali na všechny živé i zemřelé členy tohoto společenství a prosili jsme za vyslyšení prosb do modliteb vkládaných.

Jistě všichni víte, že modlitba Živého růžence má v naší farnosti vývoj, ve kterém jsme se snažili vyhovět různým požadavkům a přáním těch, kteří se takto společně modlí.

Předávání kartiček s jednotlivým růžencovým tajemstvím jako snaha o vzájemné poznávání se ve farnosti fungovala zpočátku bez problémů.

Později byly s předáváním problémy, přibyla nástěnka se jmenným rozpisem, košíček usnadňující předávání kartiček těm, kteří se nepotkávali na bohoslužbách.

Jednotlivé korunky jsme barevně označily, každá korunka měla svůj předávací košíček, proběhla anketa, kdo chce v modlitbě pokračovat a jakým způsobem.

Na všechny připomínky jsme se snažili reagovat. Výsledkem nebyla spokojenost a klidná společná modlitba, spíše naopak. Nakonec nám neustálé „vylepšování“ přišlo nedůstojné modlitby růžence a byl vytvořen plakátek, který sděluje dodnes, že všichni se modlí BEZ kartiček. Tento způsob je jistě také možný, ale znesnadňuje nám, kteří se o Živý růženec staráme, přehled o tom, zda někdo z našeho společenství neonemocněl, nezemřel nebo se neodstěhoval.

Nabízíme Vám proto k uvážení tyto možnosti:

1. Modlitbu Živého růžence v naší farnosti ukončit.
2. Modlit se v menším společenství lidí, kterým nevadí předávání kartiček.
3. Předat starost o toto společenství někomu jinému s novým pohledem a možnostmi.

V tomto smyslu bude na nástěnce u Živého růžence umístěno několik předepsaných archů papíru, abyste mohli vyjádřit svůj názor.

Děkujeme za spolupráci a Vaši modlitbu.

Marie Topolovská a Hana Choutková

Přijďte, vyzkoušejte a uvidíte

*Od začátku roku 2019 v naší farnosti funguje "kavárna". Je otevřena po nedělní mši sv. od 9:30 do 10:30 hod, nebo jiný čas, který je napsán v ohláškách. Na faře je možno dát si kávu nebo čaj a popovídat s ostatními farníky. **Každý, opravdu každý, je vítán!***

Tuto možnost v neděli využívá v průměru okolo 20 farníků. Do kavárny přicházejí převážně rodiny dětmi, o trochu méně střední a starší generace. Každou neděli dvojice dobrovolníků připraví malé občerstvení, otevře faru a po odchodu návštěvníků zase vše uvede do původního stavu. Je možno dát dobrovolný příspěvek, z kterého se hradí provoz kavárny (energie, teplo apod.) a nákup dalších potravin. Dobrovolníci, kteří se zapojují do chodu kavárny, pečou a chystají občerstvení zdarma. Každý, kdo by se chtěl do této služby zapojit nebo nějakým způsobem pomoci, bude velmi vítán.

Rádi bychom, aby se všichni, kdo na faru přijdou, cítili co nejlépe. Ježíš nás povzbuzuje, abychom tvořili živé společenství, kde lidé spolu hovoří, znají se jménem a navzájem se podporují v povolání ke svatosti.

Často se snažím po mši svaté někoho z přítomných do kavárny pozvat. Někdo pozvání uvítá a je za ně rád. Přesto nejčastější odpověď žen je, že musí jít domů vařit oběd. A muži jít do kavárny prostě nechtějí. ☹

Bůh sedmého dne odpočíval a nám lidem říká ve třetím přikázání, abychom sváteční den světili, protože ví, že se potřebujeme zastavit a odpočívat. My křesťané tedy máme neděli jako den odpočinku, den pro Boha, den, kdy máme dát Pánu to nejlepší, sebe a svůj čas. Všimněme si, co děláme po skončení mše sv., jak rychle z kostela odcházíme. Na autobus, do svých aut, ještě nakoupit, vařit oběd atd. Rychle, abychom byli co nejdříve doma, ve svém pohodlí...

Každý sám ví, kam spěchá. A tak si pokládám otázku: Proč v neděli spěcháme? Kolik času Bohu v neděli dáváme? Hodinu při mši sv. a to musí stačit? Nebo víc? Proč se nám nechce? Celý týden spěcháme, tak proč spěch přenášíme i do neděle?

I na neděli se mohou vztahovat slova žalmu: „**Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.**“ (Žl 118, 24) Nebo se snad bojíme? Bojíme se společenství, že se po nás bude něco chtít? V Písmu svatém je uvedeno 366krát, abychom se nebáli. Ježíš nám též velmi často říká, abychom se nebáli. Takže ani v neděli se nemáme bát jít na faru, nemáme se bát společenství. Tak dodejte si odvahy, přijďte, vyzkoušejte a uvidíte. ☺

Jedině v živém společenství se budeme cítit dobře a můžeme někoho oslovit. Jak můžeme někoho oslovit, když téměř nekomunikujeme mezi sebou? Pojdme se více poznávat, vyjdeme ze svého anonymního křesťanství, pojdme se snažit vytvořit živé společenství, ať z nás dýchá přátelství a radost. Když mezi nás někdo cizí přijde, ať se cítí dobře. Abychom vytvářeli živé společenství a vztahy mezi námi byly krásné, musíme se snažit všichni, na každém z nás záleží.

Velmi mě těší, když někdo z návštěvníků přinese něco dobrého na stůl a chce se podělit s ostatními. Nedávno mě velmi překvapil a mile potěšil jeden častý návštěvník kavárny, který sám upekl bábovku a přinesl ji pro své bratry a sestry. Všem, kteří farní kavárnu navštěvují a kteří se jakoukoliv formou zapojují do jejího chodu, moc děkuji. Velké díky patří také P. Oldřichovi a P. Petrovi za možnost kavárnu provozovat v prostorách fary a za to, že se za chladného počasí postarají o příjemné teplo v knihovně. Také jsme vděční svým duchovním otcům za to, že si obvykle po mši sv. najdou chvíli, aby s námi mohli v kavárně pobýt a prohodit pár slov, než odjedou za povinnostmi do venkovských farností.

Slovíčko nejen na neděli je nová aktivita ve farní kavárně. Jedná se o ošatku složených proužků papíru, ve které jsou krátké úryvky z Bible, citáty papeže Františka nebo svatých. Úryvek tě může nějakým způsobem oslovit, potěšit, vést k zamyšlení. Pokud máš zájem, můžeš si proužek s citátem odnést domů. Pokud ty sám budeš během týdne něčím osloven (např. při čtení Bible) a budeš se o tuto myšlenku chtít podělit s ostatními, napiš ji na proužek papíru a vlož do ošatky, která je na faře v knihovně. Do této aktivity se mohou zapojit nejen návštěvníci farní kavárny, ale i např. matky a otcové modlící se za své děti a ostatní společenství.

Na závěr bych chtěla citovat slova P. Mallona z knihy *Proměna farnosti*: „*Církev je společenství věřících, nejen uskupení jednotlivců, kteří se scházejí na jednu hodinu týdně. V pravém křesťanském společenství jsou lidé skutečně odpovědní jeden druhému a jeden za druhého. Tohoto úkolu je potřeba se ujmout s patřičnou svědomitostí. Od každého farníka očekáváme účast na úkolu budovat společenství tím, že se bude považovat za nedílnou součást farního života a vědomě se bude snažit navazovat kontakty a vztahy s druhými.*”

L. Blažková

Postřehy a vzkazy od návštěvníků farní kavárny:

- Setkání ve farní kavárně je skvělá příležitost k tomu oslovit a popovídat si s lidmi, které již léta znám od vidění z kostelních lavic.
- V zimě jsme vděční za to, že se můžeme po mši svaté trochu ohřát před cestou domů.
- Děti si mohou zahrát stolní fotbálek. Také se pro ně vždy najde něco dobrého na zub.
- Mám radost z toho, že mohu něco udělat pro naši farní rodinu, když mám v kavárně „službu“ a mohu lidem nabídnout kávu a podobně.
- Nemohu trávit každou neděli celé dopoledne v kostele a na faře, ale čas od času to člověka potěší.
- Není špatný nápad vymyslet někdy takový nedělní oběd, aby se dal připravit v sobotu večer. Pak mám totiž v neděli dost času navštívit farní kavárnu. ☺
- Jsou to milá a často i „užitečná“ setkání. Máme možnost si leccos mezi sebou v klidu domluvit – návštěvu u svých známých, společný výlet anebo třeba malou „brigádu“ na faře.
- Farní kavárna je opravdu místem, kde se můžeme my farníci sejít a popovídat a dozvědět se, co se ve farnosti chystá a organizuje. Není nutné něco dlouho plánovat a složitě organizovat, abychom mohli zažít radost z farního společenství.
- Snad i naši kněží mají při pohledu do farní kavárny radost, že to ve farnosti „žije“.
- Přijďte, vyzkoušejte a uvidíte. ☺

(postřehy sesbírala MR)

Skautská mše svatá

V sobotu 11. května 2019 vyrostl přímo na Havlíčkově náměstí „skautský tábor“. Stálo zde několik podsadových stanů, jedno velké tee-pee a okolo se hemžili skauti a skautky všech věkových kategorií oblečení do svátečních krojů s nezbytnými nášivkami a odznaky na košilích a se skautskými šátky okolo krku. Havlíčkobrodští skauti si tím připomněli sté výročí příchodu skautů do tehdejšího Německého Brodu.

U příležitosti tohoto kulatého výročí se konala skautská oslava organizovaná zdejším střediskem Bobří a Bobříci. Zapojil se i křesťanský chlapecký oddíl Blesk. Po slavnostním nástupu na havlíčkobrodském náměstí si mohli malí i větší skautici zasoutěžit a ti starší zavzpomínat.

Součástí oslav byla pak večer pro zájemce mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie, kterou sloužil P. Vojtěch Jiří Černý. Mladší skauti byli jako ministranti v oltáře, ti starší v lavicích. U bočních oltářů stáli mladí roveři se skautskými vlajkami.

Protože se slavila „neděle Dobrého pastýře“, vyšel P. Vojtěch ve své promluvě z daných textů a poukázal na Ježíše jako Dobrého Pastýře a na základě srovnání Desatera a skautských pravidel hledal souvislost s tím, jaké vlastnosti by měli mít skautští vůdci, kteří vedou mladší děti skautskou cestou a učí je znát a sloužit Nejvyšší Lásce a Pravdě podle skautských zákonů. Rovněž naléhavě vyzval k uchování historické paměti a k úctě k historickým kořenům.

Také zavzpomínal na svá mladá léta, jak nemohl být pro svůj „rodinný původ“ pionýrem, a tak se v roce 1968 stal skautským vlčetem. Po zrušení skautingu prý „vlče zvlčelo a stalo se divokým trampem“...☺

Na závěr této slavnostní mše svaté vyprošoval P. Vojtěch Boží požehnání pro všechny havlíčkobrodské skauty a zejména žehnal všem vůdcům do jejich další práce.

MR

100 hodin spolu (a se dvěma řidiči ☺)

Leden 2019 – přihlašujeme se na farní pout' do italského Turína. Březen 2019 – zhlédneme dvoudílný film o Donu Boskovi. Květen 2019 – máme společnou informační schůzku, přípravy na pout' vrcholí, modlíme se nověnu k sv. Janu Boskovi. Moc se těšíme.

Středa 5. června - pout'

Naše pout' začíná večerní mší svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Kromě poutníků se jí účastní i ti, kteří nás za chvíli půjdou vyprovodit na náměstí k autobusu. V 19 hodin vyjíždíme. Cesta autobusem rychle ubíhá, jedeme směr Pelhřimov, Jindřichův Hradec a České Budějovice. V autobuse nás P. Petr každého krátce představí. Polovinu poutníků tvoří farníci z Havlíčkova Brodu, čtvrtina je z blízkého okolí a zbytek posbíraný ze všech možných míst republiky. P. Petr se ptá řidičů, zda jim nebude vadit, když se budeme v autobuse modlit. „Nebude, pane Soukal.“ Řidiči jsou možná zvědaví, co to vlastně vezou za „exoty“ – dva faráře a 47 věřících. S krásným západem sluníčka se modlíme nešpory z breviáře a opouštíme Českou republiku. P. Petr nám řekne krátké poutní slůvko na dobrou noc a ukládáme se ke spánku. Ti šťastnější dokonce usnou. V noci přejíždíme rakouské Alpy.

Čtvrtek 6. června – Turín

Ráno se probouzíme v Itálii a míříme na chvíli do Milána, kde zhlédneme pár zajímavých památek. Nejkrásnější je milánská katedrála Narození Panny Marie. Je gotická, největší na světě. Uvnitř je hrob sv. Karla Boromejského, který ovšem z časových důvodů nemůžeme navštívit. Musíme jet dále.

V autobuse dojíždáme k obědu poslední řízky z domova a ve 14 hodin jsme na místě našeho ubytování – v Turíně na Valdoccu u salesiánů. Odpoledne si projdeme město. Spatříme prastarou bránu z dob římské říše, turínskou katedrálu sv. Jana Křtitele, kde je uchováváno turínské plátno, a nejvyšší stavbu města – věž Mole Antonelliana. Večer máme mši svatou v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů, v kapli sv. Petra. Pozveme také řidiče, kteří se zprvu zdráhají, ale nakonec si sednou do poslední lavice a účastní se mše svaté s námi. Děkujeme Pánu za šťastnou cestu a P. Oldřich děkuje též P. Petrovi. Po společné italské večeři je tzv. „setkání s domorodci“ – přijde mezi nás sám pan rektor salesiánů a dozvíme se něco o italské církvi a životě salesiánů na tomto místě. P. Petr vše perfektně překládá.

Pátek 7. června – Don Bosko

„Jak ses vyspal, Petře?“ „Málem jsem spadl z postele – jeden z řidičů totiž hrozně chrápe. To mě probudilo a strašně vyděsilo.“ ☺ Pomodlíme se společně ranní chvály. Dnešní den je ve znamení Dona Boska. Autobusem navštívíme místa v okolí Turína, která jsou s ním spjatá. První zastávka je v Colle Don Bosko – původně Becchi – na místě, kde se Don Bosko narodil.

Je zde bazilika s velikou dřevěnou sochou vzkříšeného Krista na hlavním oltáři. Navštívíme misijní muzeum a prohlédneme si domek, kde prožil Jan Bosko své dětství. V poledne máme mši svatou v kostelíku Panny Marie Pomocnice. Mládež při liturgii hraje na kytary, příčnou flétnu a housličky. Moc krásné. Pak máme objednaný oběd v nedaleké restauraci, která je pojmenovaná podle Don Boskovy maminky - Mamma Margherita. Odpoledne navštívíme nedaleké Castelnovo – kostel, kde byl Don Bosko pokřtěn, přistoupil zde k prvnímu svatému přijímání a sloužil jednu ze svých prvních mší svatých. O tom všem nám v kostelíku sv. Ondřeje vypráví místní pan farář. Modlíme se potom za děti z naší farnosti, které letos půjdou poprvé ke svatému přijímání. Pak navštívíme Chieri, město, kde Don Bosko studoval v semináři. Na zpáteční cestě si chceme vyjet na vysoký kopec nad Turínem, kde se nachází veliká bazilika Panny Marie – Superga, a je zde prý úchvatný pohled na město i na alpské kopce v dálce. Na cestě jsou ovšem potíže – uzavírky na silnici, prudký kopec, úzká silnice, objízďky. Řidiči metají hromy a blesky. „Když chce někdo vidět baziliku, prosím, tak tam dojedem. Ale bude to za nějakou přirážku, pane Soukal, to si naučtujeme.“ Mezi řidiči se schyluje

k hádce, P. Petr se „potí“, my ostatní se v duchu modlíme. Ale to už P. Petr vystoupí z autobusu a s řidičem, který nešťastně zastavil v protisměru v jednosměrce, jde poslední kousek pěšky. Druhý řidič, sice v dosti špatné náladě, nás šťastně doveze až k bazilice. Chvíli se na tom místě procházíme a čekáme, až řidiči trochu vychladnou. P. Petr už přemýšlí, jak se vrátíme domů, když se řidiči naštvou, nechají nás zde napospas a ujedou nám zítra zpět do Havlíčkova Brodu... Večer máme všichni volno a někteří vyražejí do ulic. My jdeme na večeři do restaurace Nautilus. P. Oldřich ještě dojde pro oba řidiče, ať jdou s námi. Pozveme je na večeři a výtečné pivo. Krize je zřejmě zažehnána.

Sobota 8. června – Turínské plátno

Řidiči mají dnes celý den volno. Nemáme na ně žádné požadavky, jen ať si dostatečně odpočinou před zítřejší cestou zpět. Ani na mši svatou s námi nejdou. My ostatní se scházíme v 7:30 hodin opět v kapli sv. Petra. Některí už jsou na nohou od časného rána a od 6 hodin tráví čas v bazilice Panny Marie Pomocnice, kterou Don Bosko vystavěl s pomocí Boží a takřka bez haléře v kapse. Je zde pohřben sv. Dominik Savio, sv. Marie Dominika Mazzarelllová a samozřejmě i Don Bosko. Bazilika je nádherně vyzdobená. Slouží se v ní denně mnoho mší svatých.

Dopoledne se pak vydáváme do muzea Turínského plátna, které je skutečně velmi zajímavé, doprovázené skvělým výkladem italského průvodce. S překladem některých slov tentokrát P. Petrovi pomohou lékaři z naší skupiny, když se jedná o slovíčka jako modřiny, krev, probodený bok, jizvy na zádech a podobně. Dále nás čeká prohlídka moderního kostela Kristovy Tváře, vysvěceného v roce 2006. Ochotná a sympatická řeholní sestřička nám vykládá mnoho zajímavostí o kostele. Liturgický prostor je účelně a prakticky vyřešen. Dává se důraz na osvětlení zvenku přirozeným světlem. Vpředu je mozaika vytvořená z malých červených mramorových cihliček a představuje Kristovu tvář – takovou, jak ji známe z Turínského plátna. Některé cihličky jsou trochu nakloněny, a proto se v každou denní dobu tvář jeví malinko jinak. Modlíme se za všechny ty, které jsme nechali doma. Odpoledne si zájemci jedou prohlédnout Národní muzeum automobilů, ostatní si prožijí čas podle svého.

Scházíme se na večeri, po níž následuje společný program. Sdílíme své dojmy a zážitky z pouti. Nakonec si užijeme mnoho legrace při vědomostním kvízu. Soutěží se ve čtyřech oblastech (Náš kostel – Naše farnost – Naši kněží – Don Bosko) a vzpomínáme při tom na Havlíčkův Brod. Na všechny soutěžící čekají lákavé odměny. Pak zazpíváme s mládeží pár písniček a je čas na velké poděkování oběma našim kněžím. Částečně je proneseno ve verších. ☺

Neděle 9. června – vděčnost

Je Boží Hod svatodušní. Časně zrána slavíme mši svatou v kostele sv. Františka Saleského na Valdoccu. Je obětována za celou naši farnost. Mládežnická kapela hraje dnes nejkrásněji. Naši tři jedenáctiletí ministranti ochotně a s radostí ministrují, jako při každé zdejší mši svaté. S Božím požehnáním se vydáváme na cestu. Čeká nás skoro 14 hodin v autobuse. Pro ukrácení chvíle si čteme ze životopisu Dona Boska. Pan farář nám také posvětil všechny obrázky, růžence a další dárky, které vezeme pro své blízké. Po cestě obdivujeme vysoké a strmé alpské kopce. Máme nádherný výhled. Odpoledne se modlíme růženec, každý desátek předříkává jedno z dětí. Máme jich mezi sebou zrovna pět, ve věku 10 – 14 let. Pak poutníci podřimují a P. Petr sedí na schodě u řidičů a dlouho spolu diskutují. „Tak dobře, pane Soukal, že jste to Vy, já Vám žádnou přírážku účtovat nebudu. Dám Vám to levně, jak jsme se domluvili,“ říká řidič – majitel autobusu. Poslední zastávka je už za hranicemi na našem území. P. Petr nám s radostí šeptá, že to s řidiči všechno dobře dopadlo. A naposledy slyšíme oblíbenou větu P. Oldřicha: „Kdo tu není, ať se přihlásí. Nikdo se nehlásí – můžeme jet dál.“ Cesta Čechami rychle ubíhá a se západem sluníčka se opět modlíme večerní chvály. Děkujeme řidičům, a co nejvděčněji jim zatleskáme. Řidiči chválí a obdivují naši cestovní morálku a ukázněnost. Za tmy ve 22:50 hodin vystupujeme na havlíckobrodském náměstí. Loučíme se navzájem a je nám trochu smutno, že ta krásná pout' právě končí. Vezeme si domů nová přátelství a mnoho Božích milostí pro nás pro všechny. Jsme vděční Pánu Bohu za celý tento čas společně prožitý. Strávili jsme spolu skutečně 100 hodin. „A pane Soukal, až pojedete příště zase někam, rádi vás tam odvezeme.“ ☺

12. června 2019, MR

*Duchovní otcové vy naši milí,
přijměte vroucí dík pro tuto chvíli,
za naši krásnou pout', zbožnou i veselou,
prožitou v modlitbách a s vírou vřelou.*

*Don Bosko se na nás z obrazu dívá
a Panna Maria z oltáře usmívá,
s Ježíškem požehná nám všem k tomu,
bohatí milostmi pojedem domů.*

Turínská mozaika – střípky z pouti

Několik ochotných poutníků nejen z naší farnosti se s námi podělilo o své zážitky z pouti do Turína, která se konala letos začátkem června.

Farní pouť do Turína

Ze začátku rozpaky nad programem pouti (z pohledu turistu zaměřeného na zdolání co největšího počtu historických, přírodních památek), nad věkovou pestrostí účastníků (najde se narušitel, stěžovatel na všechno možné...) a celá řada dalších pochybností (pouť ve stejném termínu jako náš oblíbený cyklistický závod Kolmo Vysočinou, jako jednou ročně pořádaný pracovní výlet konající se tento rok v mé oblíbené destinaci Pálava...). Všechny tyto pochybnosti byly brzy rozptýleny – seznámení se s životem světce Dona Bosca ještě před odjezdem, radost nad tím, že můžeme putovat po místech, kde Don Bosco žil a vytvořil velké Boží dílo. To vše s úžasným doprovodem našich kněží P. Oldřicha a P. Petra. Znovu jsem si uvědomila, jak bylo vše bezchybně zorganizované (navíc s překladem do češtiny) při našem letním putování po Krakově, kde jsme se snažili luštit význam polského/anglického výkladu a někdy dost chaoticky bloudili po městě. Největší zážitek z pouti – radost ze společenství, úžas nad životem a dílem velkého světce. Opravdu velké poděkování a vděčnost P. Petrovi.

Petra Avuková a spol.

Don Bosko a místa spojená s jeho životem

Jako externista z jiné farnosti si nesmírně vážím možnosti připojit se k farnosti Havlíčkův Brod na pouti do Turína a jsem moc vděčný za to, že jsem mohl navštívit místa spjatá se životem Dona Boska, zakladatele salesiánské kongregace a svého birmovacího patrona, který zasvětil život chudé a opuštěné mládeži. Z celé pouti bych vyzdvihl několik momentů a zážitků:

Ve čtvrtek odpoledne po ubytování ve čtvrti Valdocco v areálu salesiánského střediska vzešlého z původní Don Boskovy oratoře byla možnost si projít celý areál střediska, který mě ohromil svou rozlehlostí. Představuje totiž jakýsi megakomplex budov (škola, dílny, salesiánské úřady, oratoř, divadlo, herna), hřišť a sportovišť, kde působí kolem 70 kněží a denně tam dochází za vzděláním či zábavou přes 700 mladých lidí. V areálu se nachází bazilika Panny Marie Pomocnice, vybudovaná Donem Boskem v roce 1868, dále také kostel

sv. Františka Saleského, kaple sv. Petra a Pinardiho kaple, bývalá kůlna a první kaple Don Boskovy oratoře z roku 1844. Bylo inspirující projít se po místech, kde se psala historie.

Úžasná byla také skutečnost, že jsme byli ubytovaní v bezprostřední blízkosti baziliky Panny Marie Pomocnice, v níž je pochován Don Bosco a také další světci – Dominik Savio a Marie Dominika Mazzarellová, rovněž spojení se vznikem salesiánů v 19. století. Neustále jsem tedy mohl vnímat nesmírnou blízkost těchto světců.

V pátek byla nezapomenutelným zážitkem zejména prohlídka domku v Colle Don Bosco, v němž Don Bosco prožil své dětství, včetně snu z 9 let, formujícího celý jeho život. Uvnitř jsme si prohlédli malinké světničky, předměty ze života světce i rodokmen rodiny Bosků. Potom jsme se přesunuli do baziliky Dona Boska na vrcholu pahorku kousek od rodného domku, jejíž interiér celý obložený bukovým dřevem je úchvatný. Oslnil mě například vitrážemi s vyobrazenými světcí spojenými se salesiánskou tradicí a sochou Krista Spasitele ve slávě vzkříšení, vysokou 8 metrů, která dominuje přední stěně. V Castelnovo Don Bosco na mě zase dýchla historie, když jsme vystoupali ke kostelu sv. Ondřeje, v němž byl Jeník Bosco pokřtěn, přijal zde první svaté přijímání a také zde slavil primiční mši svatou.

V neděli na slavnost Seslání Ducha svatého po brzké bohoslužbě a po snídani jsme vyrazili na zpáteční cestu, majíce za sebou tři dny plné zážitků, ale také prostoru pro ztišení, zamyšlení a setkání s Bohem, a v neposlední řadě také vědomí nesmírné blízkosti sv. Jana Boska, Otce a učitele mládeže. Během cesty jsme pociťovali vděčnost za prožité chvíle ve společenství a modlili se růženec, breviář, četli něco ze životopisu Dona Boska a obdivovali okolní krajinu s alpskými zasněženými štíty, hrady a kostelíky na vrcholu kopců nad italskými a posléze rakouskými vesničkami. Do Havlíčkova Brodu jsme přijeli kolem 11 večer a mě čekala druhý den ještě cesta vlakem domů, během níž jsem si ještě mohl v hlavě promítnout události uplynulých dnů a uvědomit si, jak je úžasné, co všechno se dá za 100 hodin stihnout. Za těchto jedinečných 100 hodin patří dík zejména P. Petru Soukalovi, který byl skvělým organizátorem zájezdu, průvodcem a tlumočníkem v jedné osobě, a P. Oldovi Kučerovi, který se staral o duchovní doprovod a svými vtipnými hláškami také o legraci na zájezdu. Milí kněží, Petře a Oldo, grazie mille!

Lukáš Sourada

Střípky z pouti

Celá pouť se mi moc líbila, bylo to mnoho věcí, za které jsem vděčná. Například:

- Příležitost lépe se vzájemně poznat, něco společně zažít, setkat se zase jiným způsobem s Bohem, s Donem Boskem a s lidmi z farnosti i odjinud.
- Návštěvy v bazilice Panny Marie Pomocnice, v kryptě, kde jsou ostatky mnoha mučedníků a salesiánských svatých, v kostele sv. Františka Saleského nebo v kapli, kde byl vždycky klid.
- Místa, kde žil sv. Jan Bosco.
- Mše sv. na různých místech, s ministranty a „poutní mládežnickou scholou“, kteří kromě zpěvu hráli na kytary, příčnou flétnu a housle.
- Velmi zajímavé Muzeum Turínského plátna.
- Zpívané slavnostní nešpory v bazilice na vigilií svatodušních svátků.
- Soutěž, která nám mimo jiné pomohla uvědomit si a připomenout, za co všechno můžeme být vděční v naší farnosti.
- Celková atmosféra, radost, pokoj, vděčnost.

Bohu díky.

Jana Stará

Jak na italskou pizzu

Vrátili jsme se z celodenního programu s několikahodinovým zpožděním, a tak jsme neváhali a v partě cca deseti hladových poutníků vyrazili za proslulou italskou pizzou. Katka díky chytrému mobilu našla, kde nejbližší je pizzeria s nejlepším hodnocením uživatelů. Poměrně rychle jsme ve spleti uliček díky navigaci našli naši pizzerii, ovšem ouha, byl to jen malý krámk, uvnitř se čtyřmi malými kulatými stolky a několika barovými židličkami. My jsme ale nechtěli pizzu do ruky, co teď? Majitel nás ovšem hned zval dovnitř a už nám sesunul stolky a židličky... A tak jsme se rozhodli neváhat. Objednali jsme si několik různých pizz s cenou za hubičku, které nám v mžiku upekli. V chladáku měli dokonce víno, a tak jsme z platových kelímků zapíjeli pizzu vínem skvělé chuti, k tomu jsme zpívali a zábava se rozproudila, bylo to super. ☺ I tento zážitek přispěl k nezapomenutelným chvílím na pouti do Turína.

Petra Trefilová

Mnoho kladných zážitků

Pout' do Turína mě obohatila o poznání našich dvou kněží v jiném prostředí. Při přejezdu z Čech do Itálie, při společném stolování, při prohlídce města a muzeí byla možnost navázat bezprostřední rozhovory. Mnoho kladných zážitků, impulzů a zájem kněží o spokojenost každého poutníka by mohl nechat vzniknout novému citátu: *"Stokrát vyvinutá snaha - dává srdce otevřená."*

Lucka Sošková

Turín z pohledu slečny kytary

„Ačkoliv mi ještě není ani rok, urazila jsem za svůj život víc kilometrů než nějaká kytara kmetskýho kytarovýho věku. Nikdy by mě nenapadlo, že se projedu do Turína. Po hrozný cestě mezi hranatými kufry jsem si chtěla aspoň týden odpočinout a nic nedělat, jenže už první den mě vytáhli ven... a hrála jsem. Překvapilo mě, že to byla fakt paráda. Spolu s dalšími kámoši - příčnou flétnou a housličkami - se nám během mší svatých dařilo tvořit takový zvuky, při kterých se dalo i zpívat. Viděla jsem, jak se lidi díky hudbě soustředí na Boží přítomnost a to mě přišlo dost dobrý, takže jsem zapomněla na boule z autobusu a snažila se. Vím, že sama bych nikdy takhle nedokázala zahrát, vše se povedlo jen díky hudebním kolegům, kteří pokaždé stáli vedle mě.“

Eliška Blažková

Po stopách Dona Bosca

Nejsme z havlíckobrodské farnosti, ale od Brna. Patříme do salesiánské rodiny – jsme salesiánští spolupracovníci. V Turíně jsme dosud nebyli. O pouti jsme se dozvěděli od našich přátel z Havlíčkova Brodu. „Pomozte nám naplnit autobus, přihlaste se a rychle zaplaťte.“ Ale jak? Byli jsme zrovna na horách, bez wifi, ani data nefungují. Tak rychle na kopec, tam jdou aspoň data. A už jsme přihlášení...a těšíme se na pout’.

Jeden den jsme poznali kraj, kde se Don Bosco narodil a prožil dětství a dospívání. Další den jsme poznali Turín a část Valdocco, kde vybudoval svoje dílo a kde žil. Viděli jsme jeho tělo v prosklené rakvi v kostele Panny Marie Pomocnice. Chodili jsme po místech, kde vznikla salesiánská kongregace a kde se z malých kluků stali první salesiáni. A když jsme ve chvíli volna měli čas a chtěli si Valdocco a kostel lépe prohlédnout, byli jsme přítomni jáhenskému svěcení 12 salesiánů z celého světa.

Tolik milosti jsme dostali. Bohu díky a díky celé farnosti za možnost jet s vámi a trochu vás poznat.

Tomáš a Marta
Rackovi

Provázeli jsme je modlitbou

Pout' do Turína byla velmi významnou událostí pro celou farnost. Byli jsme podrobně informováni o jejím průběhu i my, kteří jsme zůstali doma, a mohli jsme jejich cestu provázet modlitbou. Velmi mě potěšily SMS zprávy, které jsem od poutníků z Turína dostala, radovala jsem se z jejich dojmů a rozvíjejícího se vzájemného přátelství. Nové dobré vztahy budou jistě přínosem pro život farnosti. Vrátili se ve zdraví a pohodě a my je vítali s otevřeným srdcem. Věřím, že budoucnost zúročí tuto krásnou pout'.

Olga Piková

A na závěr báseň ☺

Poutníci vy všichni milí,
v Turíně jsme spolu byli,
od středy až do neděle
bylo nám tam velmi skvěle.
Vzpomínáme na ty časy...
Nevrátí se někdy asi?

Marta Růžková

Postřehy z Turína - vtipné i k zamyšlení ...

- V autobuse při odjezdech: „Tak jestli tady někdo chybí, ať se přihlásí...nikdo se nehlásí, takže jedeme.“ (o. Oldřich)
- „Jede s námi spousta lékařů. Takže kdo bude nemocen, o toho se postarají lékaři, a kdo už nebude pro lékaře, a kdyby náhodou někdo umíral, o toho se postaráme my.“ (o. Oldřich a o. Petr)
- „Mám tady bratra, vypadá stejně jako já. Ale, prosím, když se budete chtít zpovídat, vyberte si raději mě.“ (o. Petr při představování v autobuse)
- Manželé při nastupování do autobusu – Manželka: „Jdeš k oknu?“ On odpovídá: „Já ne k oknu (vysloveno „nekvoknu“), ty kvokneš.“ Takže u okna seděla ona. ☺

- **Mše svatá (čtvrtek 6. 6.) v kapli sv. Petra pod bazilikou Panny Marie Pomocnice Křesťanů:**

...Když se vydáváme na pouť, ztrácíme bezpečí, zázemí, domov, jistotu, rodinu, přátele – to vše opouštíme, ale zároveň dostáváme větší důvod spoléhat na Pána, nalézat v něm oporu, věřit, že se o nás postará a On to dělá. (z kázání o. Petra)

- **Mše svatá (pátek 7. 6.)**

**v kapli Panny Marie Pomocnice
v Becchi:**

...Sen Dona Bosca, kdy byl v bouři na loďce na moři, ale byl pevně zakotven provazy ve dvou silných pilířích, a to v Ježíši Kristu v podobě Eucharistie a v Panně Marii. Symbolika „archy – církve“, která by měla dle Dona Bosca také být zakotvena v těchto dvou pilířích. (z kázání o. Oldřicha)

- **Večerní setkání s panem rektorem salesiánů – pátek 7. 6.**

... Salesiáni se zde dělí na tři sektory:

1. Ti, kteří se starají o baziliku Panny Marie Pomocnice v Turíně a další kostely. Dle pana rektora, přichází do baziliky spousta poutníků. Někteří pláčou a nevědí proč, někteří přichází poděkovat třeba za to, že zde prosili za děti, které následně počali a narodili se jim a spousta dalších příběhů.
2. Ti, kteří se starají o výuku a výchovu v místních školách. Na Valdoccu jsou výukové systémy pro všechny věkové kategorie žáků. Zvláště zaměřené na děti s problémovým chováním.
3. Ti, kteří se starají o misie.

... Dle pana rektora potřebuje mladý člověk nějaký vzor, potřebuje se mít o koho opřít. Salesiáni vidí v dnešní době své poselství a smysl především v práci s celými rodinami. V dnešní době totiž není tak velkým problémem materiální chudoba a opuštěné děti, které by neměly co jíst, jak tomu bývalo v dobách Dona Bosca. Žijeme v době blahobytu. Ale máme vnitřní hlad. Hlad po lásce, vnitřní opoře, pocítujeme vnitřní nenaplnění. Nevěřící rodiče nevedou své děti, nejsou jim příkladem ani oporou, protože oni sami nemají své vzory a nejsou sami pevně zakotvení. Tedy vlastně také hledají sami sebe, lépe řečeno Boha. Žijeme v době sekularizace, tedy oddělení od Boha. S rozvojem všeho světského a blahobytu není již prostor pro víru v Boha. Lidé Boha nepotřebují, mají všechno, ale zároveň jsou vnitřně vyprahlí, pocítují neuspokojení, ale nevědí proč.

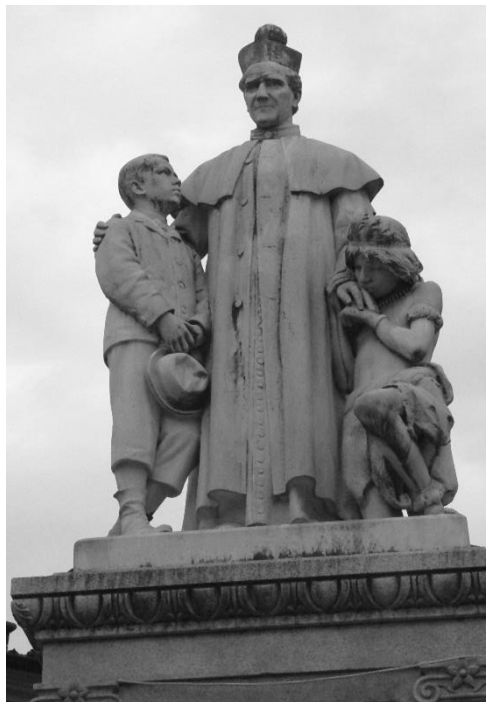
- **Z životopisu Dona Bosca:**

...O modlitbě při práci: Když pracujeme a modlíme se při tom, Bůh naší práci žehná a pomáhá nám. Může se pak stát, že zasejeme dvě zrna, ale vzejdou nám čtyři klasy. Aneb: „Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání.“

- Don Bosco vychovával své chlapce především laskavostí, láskou a důvěrou. Jedno z jeho pravidel znělo: „Ne silou.“ Často jim svěřoval svou důvěru, přestože tak riskoval sám sebe a svůj život. Ale právě tak je učil, aby přebírali zodpovědnost za své chování a uvědomovali si, že právě svým chováním mohou ovlivňovat životy lidí ve svém okolí, a to jak v dobrém, pomocí, tak mohou i ublížit při špatném chování.
- Jeden z hlavních pilířů Boscova preventivního systému bylo nedávat příležitost k vykonávání hříchu a špatných věcí. Jeho heslem bylo: „Nedat ke zlému příležitost a naopak ho nahrazovat vším dobrým.“ Prakticky to

spočívalo v tom, že se snažil chlapce neustále zabavovat. Hrál s nimi hry, učil je, modlili se, trávil s nimi veškerý čas, aby nevznikal prostor pro hřích.

- Dalším pilířem bylo doporučení k časté zpovědi a prosazování denního přijímání Eucharistie.
- Výchovný systém Dona Bosca následně přinášel mnoho dobrého. Chlapci Donu Boscovi důvěřovali a nebáli se proto ho následovat a plnit i nelehké a nebezpečné úkoly, například pečovat o nemocné nakažlivými chorobami. Don Bosco šel chlapcům příkladem a sám spoléhal na oporu Pána Ježíše a ochranu Panny Marie Pomocnice křesťanů.

- **Mše svatá v neděli 9. 6. v kapli sv. Františka Saleského v areálu na Valdoccu, Svátek seslání Ducha svatého, Letnice:**

... Bůh seslal na zem Ježíše, aby se přiblížil lidem a aby se lidé mohli přiblížit k němu, vidět jak jedná, jak se chová, jakou má lásku. Duch Svatý odstraňuje z našeho života hrubost, abychom žili v jemnosti, tichosti, úctě a pokoře. Bez něj jsme ztraceni, nemáme cíl, bloudíme, připadá nám, že život nemá smysl, nevíme, proč jsme vlastně na světě. Duch Svatý dává našemu životu smysl, význam, cíl. (z kázání o. Oldřicha)

- **Zpáteční cesta autobusem v neděli 9. 6.**

...Z životopisu Dona Bosca, předčítá o. Petr v autobuse: „V kostele sv. Františka Saleského kázal mladý kněz...na schodech seděli mladí zedníci...přišel tam také Don Bosco...“ a o. Petr se směje a říká: „Tak to jsme byli dneska my, ne?“

... Při vybalení plesnivé svačiny – o. Oldřich říká překvapené poutnici: „To je dobrý, to je čerstvá plíseň.“

... Film Na samotě u lesa, hláška dědy Komárka před pohřbem: „Bude to velká sláva, přijede farář až z Brodu.“ ☺

- **Závěrem...**

... Myslím, že farní pout' do Turína byla moc a moc vydařená a je třeba vyjádřit velké díky oběma kněžím. Otci Petrovi za téměř profesionální organizování celé akce od začátku až do konce, zajištění ubytování, jídla (které bylo výborné), poutnické brožurky, průvodcování atd. Otci Oldřichovi za duchovní podporu, vtipné komentáře a „otcovské zastřešení“ celé akce. Díky patří také všem poutníkům za milou společnost a hezky strávený čas. A především – díky Bohu za požehnaný čas a celou farní pout'.

Díky Tobě, Pane!

Kateřina Ľupová

Pro dobro celé církve

Dne 21. listopadu roku 1964 podepsal papež Pavel VI. text koncilní konstituce o církvi *Lumen Gentium* (což česky znamená *Světlo národů* – a tímto světlem není nikdo jiný než sám Kristus). Jako nikdy dříve se právě zde hovoří o vás, milí bratři a sestry, o laicích.

Bohužel se v naší době vžil špatný úzus tohoto krásného slova: „laik“. Někteří si možná vzpomenou na Lajku, která se za cenu svého psího života proslavila, když se jako první živý tvor dostala z planety Země až na oběžnou dráhu (o pár let dříve se jako první živí tvorové do vesmíru dostaly americké octomilky). Jenže zatímco Lajka znamená doslova „Štěkačka“, slovo laik má význam mnohem vznešenější.

Abychom odhalili jeho krásu, musíme vědět, že se jedná o slovo řecké. V jazyce, jehož zápis připomíná přejetou žízalu, je potom slovo *laos* (pro milovníky řečtiny: λαός) použito, když se mluví o lidu Izraele (λαοί Ἰσραήλ), který si vyvolil Bůh. Laik je tedy ten, kdo patří k lidu, kdo si toho je vědom a je na to patřičně hrdý. V tomto slova smyslu bychom mohli o všech – hlava, nehlava, kněz, nekněz – mluvit jako o „laicích“. Protože ale bylo dobré odlišit vysvěcené služebníky od ostatních věřících, vžilo se užívání slova „klérus“ pro biskupy, kněze, jáhny a „laici“ pro ostatní věřící (kteří nežijí zasvěceným životem).

Což o to, to by samo o sobě nebylo tak zlé, kdyby se k tomuto významu nepřidal další a tuze nešťastný. Před pár dny jsem při stavbě lešení kolem kostela ve Šlapanově mluvil s lešenářem profesionálem o tom, že některé trubky jsou křivé. Proč? Protože si lešení půjčují i lešenáři laici, kteří trubky pouštějí z velké výšky a tak je křiví. Hned jsem se pobavil představou, jak si šlapanovské babičky laičky půjčují trubky lešení jen proto, aby je házely z výšky na zem. Inu, laici! Tedy ti, kteří tomu vůbec nerozumí, a když se do něčeho pustí, tak to pokazí...

Ještěže koncilní konstituce o církvi *Lumen Gentium* dobře ví, co slovo laik znamená, a o všech, kteří do Božího lidu patří, mluví s velkou úctou. Zde malý kousíček na ukázkou:

„Posvěcení pastýři si dobře uvědomují, jak velice laici pracují pro dobro celé církve. Pastýři vědí, že je Kristus neustanovil k tomu, aby pouze oni na sebe vzali pastýřské poslání vůči světu, nýbrž že mají významný úkol tak vést věřící a uznávat jejich služby a charismata, aby všichni svým způsobem svorně spolupracovali na společném díle.“ (Lumen Gentium, č. 30)

Koncilní dokument, který nese označení konstituce, má v církvi asi takovou váhu, jakou v právním státě ústava. A když se mluví o věřících – o laicích, tak se také mluví o jejich poslání. Laik tedy není ten, jehož úkolem je pouze poslouchat

nedělní kázání a přispívat do sbírky. Laici mají vzít Kristovu věc na této zemi za svou stejně jako jejich pastýři a ti, kteří se Kristu zcela zasvětili. Ba co je důležité podtrhnout, **laici mají takové povolání, které je nezastupitelné – mají učinit církev přítomnou tam, kam by se jinak nedostala.**

Je úkolem laiků, aby byli solí země právě tam, kde toto poslání nesplní nikdo jiný. Nejde ovšem jen o křesla v parlamentu, ale také o práci, do které chodíte, školní lavice, ve kterých sedíte, a dětská hřiště, na kterých si, vy malí laici, hrajete... No, nenapišu to lépe než *Lumen Gentium*, a proto si dopřejme ještě jeden doušek z konstituce o církvi:

„Laici jsou však povolání zvláště k tomu, aby učinili církev přítomnou a činnou na těch místech a za těch okolností, kde se může stát solí země jenom jejich prostřednictvím.“ (Lumen Gentium, č. 33)

Daří se nám/vám tento úkol? Pro povzbuzení mi dovoluť uvést pár příkladů, o tom, jak je spolupráce věřících s kněžími důležitá a přínosná pro všechny.

- To díky vám, laikům, jsme se mohli dostat k posteli člověka, který umíral, a zaopatřit ho pár hodin předtím, než odešel k Pánu.
- To díky vám jsme mohli stát před kostelem plným dětí a vyprávět jim o strhujících dějinách našeho kostela a o ještě více strhující lásce, kterou Bůh miluje každého člověka.
- To díky vám, věřícím, jsme mohli vykropit a požehnat byt, ve kterém se sama rozsvěcela světla, a praskaly dveře.
- To i díky vám, laikům, jsme my kněží mohli o Velikonocích pokřtít sedm lidí, kteří se setkali s Kristem.
- To díky vám opustila stoletá špína okenní tabulky farních oken.
- To díky vám je náš kostel uklizený a vyzdobený krásnými květinami.
- To díky vám v našem kostele znějí varhany a zpěv.
- To díky vám mohl být náš kostel přes všechny prázdninové víkendy otevřený.
- To díky vám je možné každý rok zorganizovat Noc kostelů.
- To díky vám můžeme nabízet setkání v nedělní kavárně.

To díky vám! Kdepak bychom bez vás byli...

S úctou, s povzbuzením k další společné práci
a s díkem za vše

P. Petr Soukal

Národní pouť Velehrad 2019

Na počátku července se jako každoročně konala národní pouť na Velehradě, které jsem se také zúčastnil. Přijel jsem 4. července večer na pozvání své spolužačky Romky z filosofické fakulty. Cesta byla velmi dlouhá, trvala více než čtyři hodiny. Poslední část jsem musel absolvovat kyvadlovou dopravou, neboť celé okolí Velehradu je pro auta při této akci uzavřeno.

Koncert na počest lidí dobré vůle jsem však již bohužel nestihl. Prohlédl jsem si tedy Stojanovo nádvoří a šel do baziliky. Právě se zde měla konat mše svatá, kterou měl sloužit otec biskup Vlastimil Kročil. Napadlo mě, že bych mohl ministrovat. Ministrantů tam ale měli dost, tak mě pověřili – jelikož neměli kostelníka - abych hlídal sakristii, kde měli biskupové Vlastimil Kročil, Tomáš Holub, Jan Baxant a Zdeněk Wasserbauer uschované svoje věci. A tak jsem se stal zastupujícím velehradským kostelníkem. Náhodou jsem se zde setkal s hradeckým ministrantem – bohoslovcem z Ústí nad Orlicí, se kterým jsem už několikrát ministroval. Celá bazilika byla zaplněna poutníky, kteří naslouchali zajímavému kázání otce biskupa Kročila. Mše svatá byla docela dlouhá, skončila až kolem jedné hodiny noční. Poté jsem, protože jsem bohužel neměl objednané žádné ubytování, šel hledat nějaké volné místo před bazilikou, kde bych „rozbil svůj stan“. Nakonec jsem přespal u stánku Televize Noe.

Další den byl svátek svatých Cyrila a Metoděje - hlavní den celé velehradské pouti. V bazilice se konala slavná poutní mše svatá, jejímž hlavním celebrantem byl papežský nuncius Charles Daniel Balvo, který překvapivě přednesl kázání v češtině. Celou mši svatou doprovázel pěvecký sbor Stojanova gymnázia. V závěru mše, jako každý rok, udělil kardinál Duka jménem biskupské konference Řád svatého Cyrila a Metoděje, tentokrát profesoru Karlu Skalickému a biskupu Josefu Hrdličkovi.

Po mši jsem si šel projít velehradskou baziliku a uctil zde ostatky kardinála Tomáše Špidlíka, které jsou uloženy v umělecky velmi hodnotném a krásném sarkofágu od významného slovinského kněze a výtvarníka Ivana Marka Rupnika. Je to pravděpodobně jeho jediné dílo v ČR. Sarkofág se nachází přímo za hlavním oltářem a je volně přístupný.

Nedaleko něj se nachází boční kaple tzv. Královská, kde bylo ve dnech pouti vystaveno proslulé Palladium Země české ze Staré Boleslavi. V této kapli se nachází další hrobka. Jsou zde uloženy ostatky olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, který se významně zasloužil o zvelebení tohoto poutního místa.

Odpoledne se v bazilice konala též řeckokatolická svatá liturgie pro slovenské a ukrajinské věřící, kterou celebroidl exarcha doktor Ladislav Hučko. V době

pouti zde probíhala řada výstav, například o arcibiskupu Rudolfovi Janu Habsburském ve Stojanově gymnáziu.

Závěrem - cesta na Velehrad byla sice velmi dlouhá a strastiplná, ale poutí rozhodně stála za to. Bohu díky!

Jan Pavlík

„Host do domu, Bůh do domu“

„Host do domu, Bůh do domu“ - tento veršík známe patrně všichni. Někteří ho mají možná doma nade dveřmi, nebo si ho pamatují jako já, protože ho mívala doma také jejich babička s dědou. Oni věděli, že jsou tato slova skutečně pravdivá, a my jsme se mohli o jejich pravdivosti přesvědčit také, díky poutníkům, kteří šli letos pěší pout' k Božímu milosrdenství do Slavkovic.

Oba naši starší synové byli v tom čase už 14 dnů na skautském táboře, a když jsem mimoděk v neděli od Mirky Doležalové zaslechl, že ve středu do Havlíčkova Brodu připutují „poutníci Božího milosrdenství“, tak jsem hned věděl, že jich máme pár vzít pod naši střechu na občerstvení a nocleh. V tu neděli, byla zrovna 16. neděle v mezidobí, se v 1. čtení četl úryvek z knihy Genesis 18,1-10, kde se píše, že ke stanu praotce Abraháma přichází tři muži a on v nich poznává Boží posly, které pohostí a setkává se tak zvláštním způsobem se samotným Hospodinem, se kterým rozmlouvá a dostává od Něho požehnání - příslib narození syna.

Také my jsme s návštěvou poutníků zakusili zvláštní Boží dotek, protože spolu s nimi pod naši střechu vstoupil i Ten, který jde celou pout' s nimi. Cítili jsme, že podobně jako Abrahám jsme byli požehnáni skrze poutníky i my. A jak se to prakticky pozná? Nepozná, spíš cítí. Bylo nám totiž s těmi „cizími“ lidmi dobře a vlastně jakoby ani cizími nebyli. Připomnělo mi to velice silně něco, co jsem prožil před 22 lety v Paříži na světovém setkání mládeže se svatým otcem Janem Pavlem II. – univerzalitu církve, spojení a propojení ve víře a skrze víru, lidskou blízkost a radost z toho být součástí společenství Kristova těla a vidět v druhých lidech, jak úžasně Bůh jedná v životech každého z nás.

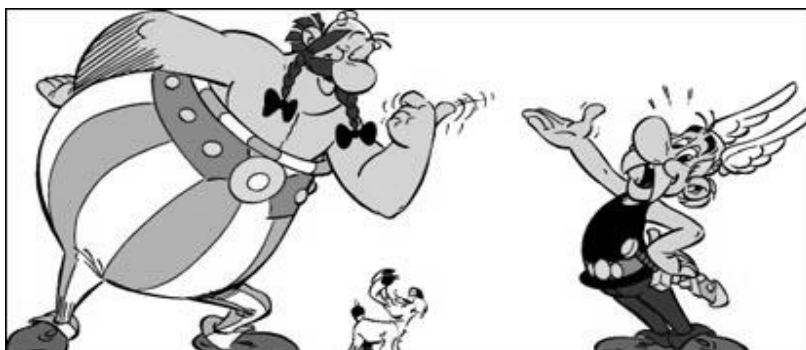
Možná jste někdy v žertu slyšeli i parodii na verš z nadpisu, který bohužel někteří lidé berou vážně a jednají podle něho: **„Host do domu, hůl do ruky...“** Já bych si tu parodii dovolil otočit v dobré tím, že říkám: *„Ano i toto znění verše je správné, když tou holí bude hůl poutnická“.*

Pokud za rok na pout' alespoň s některým z členů naší rodiny nevyrazím s poutnickou holí v ruce, pak bude-li to jen trochu možné, necháme opět dveře našeho domu (plachtu našeho stanu, jako Abrahám) znovu otevřené. A těm z vás, kdo jste tuto zkušenost ještě sami neudělali, bych to také ze srdce doporučil mimo jiné také proto, že ti poutníci si od vás odnesou malý kousek papíru, na který můžete napsat své modlitební úmysly, které ochotně připojí k těm svým osobním, za které nesou oběť své pouti, a vy zakusíte skutečnou sílu přímělné modlitby.

Petr Trefil - trvalý jáhen

Farní tábor 2019

Druhý týden v srpnu se opět konal v Žirovnici u Pelhřimova tábor naší farnosti. Letos jsme se pokoušeli zvítězit na olympiádě, neboť tématem našeho tábora byl film Asterix a Olympijské hry.

Hned v sobotu, tedy v den příjezdu, byly děti rozděleny družstev a dostaly za úkol vymyslet pokřik a svou vlajku. Výsledky byly velice zajímavé. Vlajky se jim opravdu povedly. V neděli ráno proběhla mše ve zdejším kostele, kterou celebroidal místní svérázný kněz a psychiatr MUDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů.

Během celého týdne měly děti možnost vyrobit si různé věci jako například bombičky do koupele nebo pletené náramky a koberečky. Vedoucí připravili pro děti mnoho zajímavých her, jako například vymyšlení svého vlastního sportu. Zajímavou hrou byla ta s názvem Ztratil se Panoramix. Zde měly děti za úkol posbírat co nejvíce přírodních materiálů ze seznamu od vedoucích. Za zmínku stojí též hra Master Chef, kdy družstva připravila jídla pro Caesara. Nezapomenutelnou se stala pomazánka s abnormálním obsahem česneku zvaná Mirečkova pomsta.

Mimo to nás v průběhu týdne navštívili naši kněží P. Hroznata, P. Gorazd, P. Damián a P. Oldřich, aby zde posloužili Slovem Božím. Ve čtvrtek se konala beseda s MUDr. Kašparů pro děti nad 16 let, kdy odpovídal na dotazy týkající se jeho práce psychiatra a kněze. Beseda a následná diskuse byla velmi zajímavá, bohužel však na ni bylo málo času.

Na závěr proběhla jako každý rok legendární bitva vedoucích s dětmi. Byly použity papírové koule a vodní bomby. Vedoucí bránili svůj bunkr vší silou, nakonec však byli poraženi početnou armádou dětí a byli nuceni vydat jim jejich vlajky. V pátek večer proběhla pod vedením DJ Kořena diskotéka, kterou jsme si všichni užili.

Sobota byla dnem návratu domů. Letos se konal náš tábor v Žirovnici naposledy, od příštího roku se bude konat v Želivě. Děkujeme všem, kteří se na přípravě a chodu tábora podíleli, zvláště vedoucím a kuchařkám a těšíme se příští rok na shledanou.

Marie Laštovicová a Jan Pavlík

Vepřový nebo kuřecí?

Věřím, že většina farníků zaznamenala, že jsme i letos putovali za naším Pánem Ježíšem Kristem do Číhoště. Každý, jak mohl. Někdo pěšky, někdo na kole, někdo autem a někdo jen srdcem, protože z různých důvodů nemohl být fyzicky přítomen. Právě to nám dává sílu, protože u Boha nerozhoduje čas a prostor. V Bohu jsme všichni spojeni!

Pěších poutníků bylo v letošním již 4. ročníku kolem třiceti, kteří vyšli z Leštiny, a dvacet pět jich vyšlo ve tři hodiny ráno od havlíčkobrodské fary s požehnáním, v doprovodu otce Petra a s křížem v čele průvodu. Velmi nás potěšila i účast poutníků z jiných farností jako například Číhošť, Polná a Jaroměřice (okres Třebíč).

Tentokrát po nás náš Pán žádal větší sebezapření a z nebe se snášel v různých intervalech různě intenzivní déšť, o který jsme Jež tak horlivě v horkých letních dnech prosili. Ti, kteří šli tuto pouť z Havlíčkova Brodu po několikáté, se shodli, že ta letošní byla právě kvůli dešti nejnáročnější. Tuto oběť nesly stejně statečně i děti, které ušly kolem 32 kilometrů.

Kratší proud (pro menší děti, rodiny a lidi, kteří třeba putovali do Číhoště poprvé, nebo nemohou z různých důvodů podniknout pouť delší) byl deštěm také skrácen a je obdivuhodné, jak i přes tuto nepřízeň počasí nejen mířil, ale i došel k cíli pod vedením našeho jáhna Petr Trefila.

Před dvanáctou hodinou bylo již v areálu číhošťského kostela Nanebevzetí Panny Marie velmi živo. Vždyť jsme se scházeli všichni u našeho milovaného Ježíše.

Bůh nás volá všechny a bylo požehnáním, že jsme zde byli od nejmenších dětí až po opravdu hodně pokročilý duchodový věk.

Mši svatou sloužil náš skvělý otec Oldřich a do přeplněného kostela, čítajícího cca 120 lidí, také přivezl plné auto poutnic, které by se jinak nemohly zúčastnit poutní mše naší farnosti. S ním byl u oltáře i otec Petr, snad trochu zemdlený fyzicky, ale plný vnitřní síly, který se věnoval během putování každému, kdo jej o to požádal. A v neposlední řadě byl u oltáře i vždy optimistický jáhen Petr a několik šikovných ministrantů.

Promluva našeho jáhna Petra se odvíjela od místa, kde jsme se sešli, a tak zazněla i slova z kázání otce Toufara, který nám je příkladem Lásky s velkým „L“ ke Kristu a k Panně Marii.

Při pozvedání Eucharistie jsem cítil, že teď jsme všichni jedno v Kristu, všichni upření jen k Němu! „*Pane smiluj se nad námi hříšnými, abychom vždy spolu šli za Tebou, abychom dokázali odhodit vše, co nás od Tebe vzdaluje, abychom zapřeli sami sebe, abychom si dokázali odpouštět, abychom si vážili pastýřů, které jsi nám vybral, abychom se v naší farní rodině nevyhýbali jeden druhému, abychom se za zády nepomlouvali, abychom ctili odlišný názor, abychom byli otevření každému i mimo farnost a abychom v každém okamžiku svého bytí byli takto šťastni z Tvé přítomnosti, jako jsme právě teď, když jsme na kolenou před Tvou tváří, náš Pane a Králi!*“

Na závěr ústy našeho jáhna Petra zaznělo i poděkování za nás všechny našim otcům Oldřichovi a Petrovi, nejen za jejich doprovázení a sloužení poutní mše, ale za vše, co pro nás a pro naši farnost dělají, za jejich obětavost a vytrvalost. Ještě jednou děkujeme, opravdu si velmi vážíme Vás i Vaší služby.

Po mši nás ještě čekalo překvapení. Osmdesátiletý pan Prášek nám podal krátké a cenné svědectví z doby zatčení otce Toufara. Byla to kratičká vzpomínka, jak otec Toufar dával na náboženství dětem, které byly předešlou nedělí na mši, italské poštovní známky. Po zatčení otce Toufara se natáčely různé šoty jako třeba

píšící děti ve škole, jak děti zdraví školníka atp. Promítání filmu, ve kterém byly tyto záběry použity, bylo však v Číhošti zakázáno, a protože u Boha není náhod, pan Prášek jej tehdy jako 12letý chlapec viděl v Leštině. Pochopil tu obrovskou lež a manipulaci tehdejšího režimu proti otci Toufarovi, kdy právě tento záběr na píšící děti byl uveden, že otec Toufar nutil děti psát slohovou práci na téma Zázrak... Dále také pan Prášek poukázal na některé politiky, dříve „estébáky“ a „komunisty“, ale přesto zmínil, že tato doba je velmi dobrá oproti tehdejší době!

Přišel čas na společný oběd – můra organizátorů. ☺

Počty se i po uzavíracím termínu měnily rapidně směrem nahoru a místo původního odhadu dle loňského roku nás nebylo kolem 30, ale téměř 80!! I přes snahu maximálně vyhovět všem, se nakonec jídlo na jednu rodinu nedostalo.

Kapacita restaurace nám již nestačila a tak trochu mě pronásledují věty ze hry Dobytí Severního pólu: „Náčelníku! Neznamená to ale, že nemáme nic k jídlu, že ne?“ „Copak to nechápete? Krát dvě to mělo být!“

A na základě těchto skutečností budeme příští rok řešit společné jídlo jinak. S největší pravděpodobností budeme obědovat na místní faře, takže již dnes vyzývám každého, kdo by nám chtěl uvařit třeba polévku, že může začít trénovat velké objemy. ☺ A řízek? Už nezazní ono: „A chcete vepřový nebo kuřecí?“

Rád bych poděkoval každému, kdo se jakýmkoli způsobem podílel na této pouti, která je nám všem společným požehnáním. Pán Bůh vám zaplat' a těším se na další ročník.

Požehnané dny!

Honza M.

*Poutníci z Havl. Brodu
u kapličky v Nezdně
(do Číhoště zbývá již
jen 5 km ☺)*

Daniel a Jiří Reynkovi z Petrкова

Bude tomu již pět let, co zemřeli Daniel a Jiří Reynkovi, synové Bohuslava Reynka, básníka a grafika, a jeho manželky francouzské básnířky Suzan Renaudové.

Daniel se narodil v roce 1928, Jiří v roce 1929, oba v La Bronche u Grenoblu ve Francii. Poprvé jsem u nich v Petrkově byl v roce 1987. Bratry Reynkovy jsem dobře znal. Často jsem je navštěvoval, většinou když jsem se jel projet na kole. Jiří vždy uvařil čaj, který jsme pomalu popíjeli, a přitom mě seznámil s francouzskou literaturou, o které měl výborný přehled. Odebíral francouzské časopisy. Půjčil mi některé knihy, které překládal, Kašpara z hor a knihu povídek, kde se mi líbila povídka o muži, který sázel stromy. Věděl jsem, že mají rádi zvířátka, a tak jsem jim někdy přečetl povídky o zvířátkách, které píšu pro naše vnoučata. Jednou jsem vzal s sebou naši vnučku Mirku. Ta byla úplně udivena z toho, když uviděla tolik koček. Měli jich asi patnáct. Pan Daník, jak jsem mu mohl říkat, nám řekl, že kočky jsou u nich vládnoucí třída. Každá měla svoje jméno. Přesto, že oba měli pouze základní vzdělání, jejich znalosti v oblasti kultury, literatury, umění a hudby byly obdivuhodné. Oba rádi poslouchali vážnou hudbu z gramofonových desek. Vždy jsem považoval a považuji Daniela a Jiřího za moudré. Moudrost, ta nezáleží na vzdělání, ta je člověku dána čestným a spravedlivým životním postojem.

Moje poslední návštěva u Daniela a Jiřího v Petrkově se konala v červnu 2014. Jel jsem se projet na kole. Náhodou jsem si s sebou také vzal fotoaparát. Návštěva probíhala jako obvykle. Jiří uvařil čaj. Před odchodem jsem Daniela a Jiřího požádal, zda bych si je mohl zvěčnit na fotografii. Bylo to ve

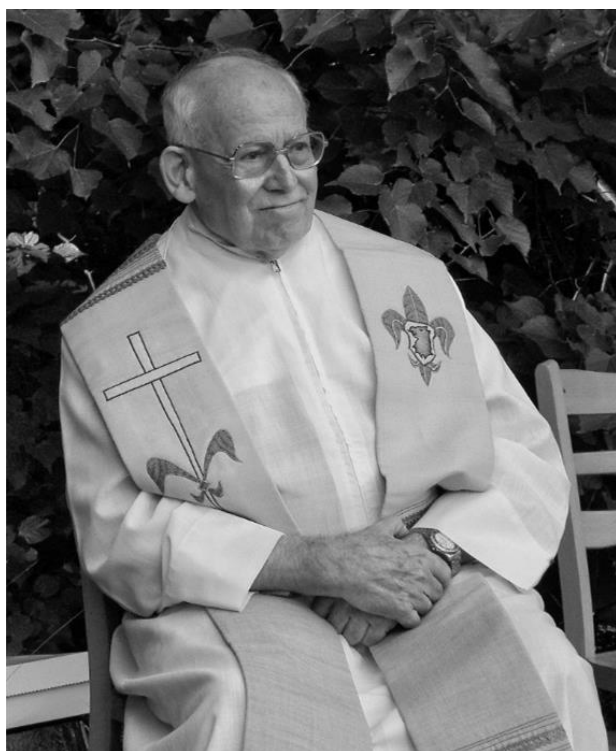
velké místnosti v patře, kde se odbývaly všechny návštěvy, a kde jsou stěny obloženy modrými tapetami. Oba bratři jsou v pracovním oděvu, protože před mou návštěvou dělali něco na dvoře.

Obě fotografie jsou pro mne vzácné, protože byly pořízeny jen pár měsíců před tím, než Daniel a Jiří odešli z tohoto světa. Daniel zemřel 23. září 2014, Jiří 15. října 2014.

Miroslav Zavřel, Havlíčkův Brod

P. Josef Tichý - jezuita a skaut

Letošní rok 11. října uplynul rok od smrti brodského rodáka P. Mgr. Josefa Tichého SJ. Podstatná část jeho života je spojena s havlíckobrodskou farností. Od dětství zde ministroval, v době svých studií na gymnáziu s nadšením vykonával službu kostelníka v klášterním kostele Svaté Rodiny. Zásadním způsobem přispěl k rozkvětu a udržení činnosti křesťanského skautského oddílu BLESK, jehož byl dlouholetým vůdcem. Přinášíme tedy stručné připomenutí jeho života.

Josef se narodil 30. srpna 1930 v Německém Brodě. Rodiče pocházeli z Trpína u Poličky na českomoravském pomezí, kde byl velmi čilý náboženský i spolkový život. Jeho otec byl aktivní předválečný člen lidové strany a Orla, zakladatel Lidové záložny v tehdejší Německém Brodě, člen revolučního národního výboru od začátku roku 1945. Po únoru 1948 rezignoval na funkci v KNV a vystoupil z ČSL. Jako uznávaná osobnost v místních katolických kruzích musel čelit nátlaku StB.

Josef v šesti letech nastoupil na Obecnou školu chlapeckou v Německém Brodě. Vzhledem ke zrušení výuky na brodském gymnáziu ve válečném období pokračoval následně ve studiu na Hlavní škole chlapecké (měšťanka). V letech 1944 a 1945 se učil obchodním příručím, mezi lety 1945 a 1950 vystudoval Havlíckovo státní reálné gymnázium v Havlíčkově Brodě.

V době studia na gymnáziu v roce 1947 vstoupil do Junáka. Od počátku byl členem 3. chlapeckého oddílu BLESK. Již v lednu 1949 se stal vůdcem tohoto oddílu. Skautské ideály a možnost směřování dětí a mládeže k nejvyšší Pravdě a Lásce ho velmi zaujaly a provázely celý život. Má velkou zásluhu na tom, že tento oddíl neztratil kontinuitu ani v době totality, kdy byl Junák zakázán (1950-1968 a 1970-1989).

Již od svých 18 let měl zájem o vstup do jezuitského řádu a o kněžství. Politická situace a zatýkání to ale dlouho znemožňovaly. V roce 1950 byl přijat do noviciátu, ale v témže roce byl zatčen provinciál jezuitů P. Šilhan a činnost řádů

byla zakázána. Josef také podal přihlášku na teologickou fakultu. Po poradě s duchovní autoritou na základě změněného postavení fakulty však přihlášku stornoval. Formace v jezuitském řádu probíhala tajně nepravdělně na různých místech. V této době byl komunistickou státní mocí také zrušen Junák. Josef přesto pokračoval ilegálně v činnosti s oddílem Blesk (v té době byl mj. po vykonstruovaném procesu uvězněn zakladatel oddílu P. František Hájek).

Na přelomu let 1950 a 1951 absolvoval jednoroční kurz při Obchodní akademii a po ukončení vojenské služby se stal v roce 1953 zaměstnancem komunálního podniku v Havlíčkově Brodě. Vystřídal různé funkce, nakonec byl zásobovačem. Po určitou dobu zde také pracoval jako topič politický vězeň opat želivského kláštera Vít Tajovský OPraem. Společné přátelské rozhovory Josefa dále utvrdily v jeho směřování ke kněžství.

V roce 1968 se rozhodující měrou podílel na obnovení legální činnosti 3. oddílu Blesk a dál stál v jeho čele. Po opětovném zrušení Junáka v roce 1970 organizoval spolu s dalšími ilegální oddílové akce (mj. letní tábory na Vysočině, v Beskydech, Jeseníkách, Nízkých Tatrách). Tato jeho činnost byla spojena se značným rizikem, neboť v roce 1971 po konzultacích s různými duchovními autoritami nastoupil na teologickou fakultu a do semináře v Litoměřicích a jako člen jezuitského řádu byl pod dohledem StB. Opakovaně byl vyslýchán a šikanován, speciálně mu byl zakazován styk s mládeží. Nebylo vůbec jisté, zdali bude dovoleno vysvětit ho na kněze.

Jeho spolužáky na teologické fakultě byli např. Václav Malý, Vojtěch Cikrle či Josef Kajnek. Tato studijní léta byla základem celoživotních přátelství. V září 1972 složil v Hostimi první sliby. Na kněze ho nakonec i přes původní státní zákaz vysvětil Mons. Feranec 26. 6. 1976 v Praze. Nastaly ovšem stejné potíže s udělením státního souhlasu. Nastoupil jako kaplan do Pardubic. Poté mu kněžské působení bylo umožněno pouze v Hradci Králové a okolí pod přímým dohledem tehdejšího "paxteriálního" kapitulního vikáře. Postupně byl duchovním správcem na hradeckých předměstích Plotiště nad Labem a Pouchov (včetně několika připojených farností). Obtěžování ze strany církevních tajemníků a StB ho provázelo až do konce komunistického režimu. V roce 1989 - v době, kdy politická situace nebyla ještě zcela jasná - inicioval obnovení legální činnosti oddílu BLESK (Blesk obnovil činnost již 12. 12. 1989).

Po revoluci přednášel na katechetických kurzech v Hradci Králové, byl členem kněžského poradního orgánu diecézního biskupa a stal se diecézním duchovním rádcem Junáka v královéhradecké diecézi. V této funkci mj. navštěvoval tábory svěřených skautských oddílů, sloužil na nich mše, konal pro skauty přednášky s duchovní tematikou eventuálně duchovní obnovy, pravidelně organizoval v Hradci Králové diecézní skautský seminář. Z titulu této své funkce spolupracoval s Ústřední duchovní radou Junáka a účastnil se společných porad

a akcí v Praze. V této době také na svých kněžských působištích zakládal nové skautské oddíly a pomáhal rozběhnout jejich činnost. To vše při vysilující práci faráře, který má na starosti několik farností. Vyčerpání a stres mu přivodily vážné zdravotní problémy.

Po celou tuto dobu nepřerušil spolupráci se svým mateřským oddílem BLESK. Byla to jeho srdeční záležitost. Pravidelně navštěvoval oddílové tábory, konal tam bohoslužby a přednášky, příležitostně se účastnil i dalších oddílových akcí. Nedbal na vyčerpání, za všech okolností chtěl poctivě plnit všechny své povinnosti. Žil skromně, neměl rád okázalost, byl náročný na sebe i na druhé. Zdůrazňoval, že ideály jsou od toho, aby se naplňovaly.

V letech 2003-2013 působil v domě Tovaryšstva Ježíšova v Kolíně, kde se v roli kaplana účastnil pastorače a vedl duchovní obnovy. Od roku 2013 žil v pražské jezuitské rezidenci, kde vypomáhal ve farnosti. Své kněžské působení chápal jako službu druhým až do konce svých sil.

Až do stáří si uchoval mladistvé zapálení pro skauting a zájem o život mládeže. S velikou pokorou snášel fyzické omezení, které mu přinášela jeho nemoc. Zemřel 11. října 2018 v Praze ve věku 88 let. Pochován byl do hrobu Tovaryšstva Ježíšova na vyšehradském hřbitově.

6. ledna 2019 byl na rádiu Proglas odvysílán pořad s názvem „Jezuita a skaut P. Josef Tichý“, který je možné nalézt na adrese <https://slovo.proglas.cz/kultura-a-vzdelavani/krestan-a-svet/jezuita-a-skaut-p-josef-tichy/>

Rod, Cid, M.V.

Znění českého Skautského zákona

- *Skaut je pravdomluvný*
- *Skaut je věrný a oddaný*
- *Skaut je prospěšný a pomáhá jiným.*
- *Skaut je přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta.*
 - *Skaut je zdvořilý*
- *Skaut je ochráncem přírody a cenných výtvorů lidských.*
 - *Skaut je poslušný rodičů, představených a vůdců*
 - *Skaut je veselý myslí.*

Eutanázie? Je třeba bít na poplach!

Dění v poslanecké sněmovně je pro většinu společnosti něčím tak vzdáleným jako, co já vím, život obyvatel na Novém Zélandu. Ovšem, zatímco zákony Nového Zélandu se nás v ničem nedotýkají, zákony schválené v Poslanecké sněmovně zasahují – a to mnohdy citelně, do našeho života. A i když nejsme poslanci, máme možnost, a dost dobře možná i povinnost, se k nim vyjadřovat, byť z pozice lidu a ne zákonodárců; bez hlasovacího práva, ale nikoli bez práva na svůj názor.

K tomu, abychom si mohli na zákony, které jsou „o nás a pro nás“, vytvořit správný postoj, je třeba býti objektivně informováni. Chci poukázat na připravovaný zákon, který by nám rozhodně neměl být lhostejný, totiž **„Zákon o důstojné smrti“**, přesněji o **Eutanázii**. Proč zrovna mluvím o tomto zákoně? Protože situace v našem zákonodárství spěje k velkému riziku, že bude uzákoněn, schválen – a to by byla, bez nadsázky, přímá cesta do pekel. Naše společnost je ve své většině dezinformována – je třeba poučovat, edukovat společnost, aby se v daném problému dokázala orientovat a tím se také správně rozhodovat.

„Důstojná smrt“ – to přece nezní špatně, kdo z nás by si nepřál zemřít důstojně? Jenomže, věc má háček. A tím je matení pojmů. „Důstojná smrt“ je pouze slovní zástěrkou, nadneseným eufemismem, který skrývá „úmyslné (*a přece beztrpné*) **zabití** druhého, bezmocného, **člověka**“. A to je, jak jistě uznáte, jiná.

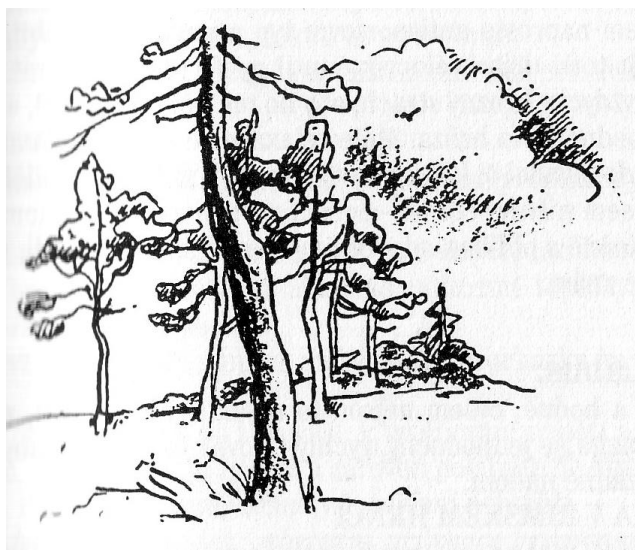
Od roku 2015 a následně 2016 jsou v poslanecké sněmovně opakovaně předkládány návrhy zákona o eutanázii. (*Z řad členů ANO a KSČM.*) Nyní opět probíhá rozprava nad tímto tématem, které rozděluje nejen sněmovnu, ale i společnost. Neinformovaní lidé se spontánně vyslovují pro možnost eutanázie – ale titíž, dostane-li se jim vysvětlení, jak se věci skutečně mají, zpravidla obrátí o 180°. A zase obvyklé proč? Protože zastánci eutanázie se ohánějí zkreslenými (*lépe nepravdivými*) argumenty.

Nejčastějším argumentem je předejít nesnesitelnému utrpení, bolestem, umírání v nedůstojných podmínkách bez pomoci a zájmu lékařského personálu. Tento argument je pochopitelný, mnoho lidí má smutnou zkušenost s umíráním svých blízkých v nemocnicích, v DD, na LDN, kde jim nebyla poskytnuta odpovídající péče, ani „lidský“ zájem často přetíženého personálu. To je ovšem situace, kterou lze řešit – jak medicínsky – existuje celá škála účinných léků proti bolestem, algeziologie umí pracovat s potlačením jakékoli bolesti; tak systémově – dobrou organizací léčebné péče a nastolením etických principů do práce zdravotnického personálu.

Dalším argumentem je „**právo na rozhodnutí o ukončení života**“. Toto „**právo**“ má i sebevrah – a můžeme s jeho jednáním souhlasit? Stejně „**právo na rozhodnutí**“ mají i ženy rozhodující se pro interrupci (interrupce = přerušení; potrat = ukončení, života nenarozeného). Pominu-li etický a morální aspekt, kolik žen trpí následnou neplodností a postinterupčním syndromem. Jde o **zabití** dítěte, ať se nám to líbí, či nikoli. **V eutanazii jde také o zabití člověka** a výsměchem je odpověď navrhovatelů zákona, že toto „usmrcení z milosti“ mají provádět lékaři. Ti **lékaři**, kteří jsou odborně připravováni na léčení a záchranu života, mají mít stejnou „odbornost“ i na zabíjení. Ti, kteří jsou vázáni Hippokratovou přísahou, ji mají z moci práva vědomě porušovat?

(Poznámka pod čarou – v zemích Beneluxu, kde je eutanázie uzákoněna, je nezpochybnitelně prokázán nárůst sebevražd a depresí mezi lékaři, kteří eutanázii propagují. Ovšem i zde mají lékaři akceptované právo z důvodu svědomí odmítnout eutanázii provést, a někde je těžké takového lékaře najít.)

Další námitkou zastánců eutanázie je častá frustrace nemocných a starých lidí z bezmocnosti, z toho, že jsou na obtíž, že jejich život ztratil smysl. I zde je řešení, byť nesnadné a dlouhodobé – ve změně pohledu společnosti na staré, nemocné a handicapované a hlavně v tom, o čem mluví Desatero – v dříve samozřejmé péči dětí o rodiče. *(Zákonem vymáháme péči rodičů o děti, postihujeme neplatiče alimentů, ale přehlížíme a tolerujeme nezáměr dětí o rodiče.)*

Smysl života lze najít i na „smrtné posteli“, pokud byl předchozí život postaven na jiných hodnotách než pouze materiálních. Pokud od starých a nemocných lidí – a to i často – slýcháme, „**já už chci zemřít**“ – pak to není ani tak volání po smrti, jako po pozornosti, péči a lidské účasti. Pokud se takové pomoci lidem dostane, o odchod ze života nežádají. Nesčíslněkrát se lze o této pravdě přesvědčit v hospicích – ať kamenných, či mobilních, kde lidé v terminální fázi života kupodivu (!)

toto přání nevyslovují. To je jasný důkaz pro to, že **kvalitní péče o nemocné a umírající je cestou ke zkvalitnění poslední etapy života, která může být prožívána pokojně a důstojně a není zapotřebí život úmyslně ukončovat**. Na této, tak dobře ověřitelné a léty praxe prověřené skutečnosti, je třeba postavit argumentaci proti uzákonění eutanázie.

Cituji závěr vystoupení MUDr. Marie Svatošové v Poslanecké sněmovně: „NEPOTŘEBUJEME ZÁKON O EUTANÁZII! POTŘEBUJEME KVALITNÍ A DOSTUPNOU PALIATIVNÍ PÉČI, a v neposlední řadě I UZDRAVENÍ MEZILIDSKÝCH VZTAHŮ.“

Na závěr ještě dodám, že dalším neméně závažným a varujícím argumentem proti eutanázii je reálné nebezpečí **rozmělnění právních požadavků**, nebezpečí „*kluzkého svahu*“ – zde máme jasné důkazy ze zemí, kde se eutanázie legalizovala. Zatímco na počátku bylo zapotřebí splnit podmínku **výslovného souhlasu**, je tento dnes obcházen „předpokládaným souhlasem“ a rovněž dřívější podmiňování ukončení života **terminálním stavem**, ireverzibilním stadiem pokročilé nemoci, postačuje dnes jako důvod „unavenost životem“ a vyčerpáním všech požadovaných životních benefitů. (*„Všechno, po čem jsem toužil, čeho jsem chtěl dosáhnout, jsem už naplnil, nemám pro co žít...“*)

V neposlední řadě ještě důvody **ekonomické**: (*peníze jsou vždy až na prvním místě*); za snahou o uzákonění eutanázie skrývá latentní snaha společnosti zbavit se svých starých, nemocných, neproduktivních členů, které odčerpávají z rozpočtu pro ony zdravé a produktivní. (*To snad bez komentářů, i ti, kteří dnes pro zákon hlasují, budou jednou staří a bezmocní a jejich dnešní slepota se jim může vrátit, až o nich budou rozhodovat ti, které sami nakazili mentalitou ekonomické arogance.*)

Téma eutanázie je samozřejmě mnohem širší, než se dá postihnout krátkým článkem, je třeba mluvit o rozdílech mezi asistovanou sebevraždou, o ukončení léčby, ale také dystanazii – ale o tom jste mohli slyšet z úst té nejpovolanejší – Marie Svatošové. Věřím, že jste si její přednášku nenechali ujít.

P. Jiří Vojtěch Černý

Zprávy z Výbuchu

***VÝBUCH** je křesťanské chválové hudební uskupení. Scházíme se každý pátek v 18,45 hod na brodské faře. Každý nový zpěvák je srdečně vítán. Náš kontakt: vybuch@googlegroups.com. A nyní krátce k našim akcím.*

Litomyšl 16. června 2019 - Na 16. června 2019 byla skupina Výbuch pozvána k hudebnímu doprovodu výjimečné mše svaté do Litomyšle - a to z důvodu, že členové místní scholy se ocitli v roli birmovanců. Kdo má chuť, může zhlédnout krátký sestřih na YouTube (<https://www.youtube.com/watch?v=zKVfDU8Ibro>). Po mši svaté jsme využili čas právě probíhajícího hudebního festivalu Smetanova Litomyšl k poslechu venkovních produkcí, návštěvě rodného domu Bedřicha Smetany, prohlídce architektonických krás města a také k návštěvě místní cukrárny. Prožili jsme zajímavý den na krásném místě.

Výlet Krkonoše 21. - 23. června 2019 - Letos jsme vyrazili do Krkonoš s jasným cílem pokořit Sněžku. Cestou na sever jsme se zastavili v Malé Skále a splavili část Jizery na raftech. Někteří z nás vodu předtím nikdy nesjížděli, a tak to byl skvělý zážitek nejen pro děti. Druhý den jsme se rozhodli vystoupat na naši nejvyšší horu, (která z dob mých školních let o metr povyrostla – 1603 m). Byl to náročný, ale radostný výšlap. Poslední den jsme si udělali vycházku, jen aby nám neztuhly nohy a mohli jsme si spolu povídat, těšit se z krás přírody a svést se na bobové dráze. Dny a večery trávené společnými zážitky, vařením, hrou i povídáním jsou nenahraditelné a spojují nás možná ještě víc než každodenní zkoušky...

Želiv 22. srpna 2019 - Při probíhající šestidenní letní škole liturgiky jsme hudebně doprovázeli večer chval. V setmělém kostele při svíčkách s vystavenou Nejsvětější svátostí oltární jsme se nechali unášet Duchem svatým a hudbou. Bylo pro nás velikým darem zažít kromě celého večera i pozitivní zpětnou vazbu od mnoha účastníků.

Svatba Výbuchu 14. září 2019 - Členka Výbuchu Eliška Krýsová už není „volná“. S láskou a radostí se vdala za Ríšu Fürsta. Tedy svatba to byla veliká, hudební, doutníková, květinová, trochu alkoholická a také trošku veganská... Ale hlavně nevýslovně radostná a láskyplná... Já tam byl, jedl a pil - nevěsta jak z růže květ, ženich jakbysmet.... Drazí, přejeme vám jen vše dobré!

Za Výbuch Michal Topolovský

Opravy a další práce na faře a kostele

Největší investicí letošního roku byla výměna šindelové střechy na trojboké kapli Svatého Kříže v parku Budoucnost, která činila 735.000 Kč. V nedělních sbírkách se pro tento účel vybralo celkem cca 26.000 Kč. Podporu poskytlo Ministerstvo kultury ČR 363.000 Kč a Město Havlíčkův Brod ve výši 73.500 Kč.

Nyní na podzim probíhá výměna další části střechy na budově fary. Tato investice je ve výši 575.000 Kč. Financování probíhá z fondu Ministerstva kultury ve výši 200.000 Kč, Město Havlíčkův Brod se podílí 100.000 Kč.

Na kostele sv. Kateřiny se pokračuje v projektových pracích. Byl odvezen hlavní oltář a zahájena částečná restaurátorská práce na jeho záchraně. I etapa prací v hodnotě cca 240.000 Kč je částečně pokryta dodací z Ministerstva kultury v hodnotě 184.000 Kč.

Snažíme se vylepšovat a dělat krásnějším interiér chrámu Nanebevzetí Panny Marie. O Velikonocích byl pořízen nový stojan na křtitelnici a svícen na paškál, které vyrobil a kostelu daroval umělecký kovář Jan Schwarz. Také byly přemístěny sochy z bočních oltářů, aby vynikla krása barokního umění. Nezmenšuje se tím úcta k Pánu Ježíši, ani k Panně Marii. (Ta je především záležitostí srdce a ne dřevěných soch.) Byl odstraněn červený koberec v presbytáři, který byl již opravdu zničený. Byla vymalovaná předsíň kostela, zakoupeny nové vývěsky a natřeny vchodové dveře.

Celý rok se pracuje na vylepšení ozvučení kostela, byly zakoupeny nové mikrofony. Na poslední schůzce pastorační rady farnosti bylo rozhodnuto, že se pokusíme pořídit nové ozvučení. Bude potřeba částka asi 100 tisíc Kč. Za tímto účelem proběhla nedělní dveřní sbírka s výnosem cca 30 tis. V kostele u informačního panelu bude umístěna kasička.

U hlavního vchodu fary jsou nové informační cedule a osvětlení. O prázdninách byla vymalována farní knihovna a provedena v této místnosti nová elektroinstalace. Také se začaly natírat okenní rámy v přízemí fary a byly pořízeny nové dveře do sklepa.

Z rozhodnutí pastorační rady se v ostatních nedělích od listopadu budou konat sbírky do košíčků při obětním průvodu. Je toho mnoho, co by bylo potřeba v našem kostele opravit a předělat a bez financí to opravdu nejde. Velké díky za Vaše příspěvky.

Jak jistě víte, tak Církev v naší zemi se již financuje sama. Příspěvky a dotace na opravu kulturních památek se musí žádat na mnoha institucích. Podpora je vždy spojena se spoluúčastí farnosti. Farnosti zatím nemusí platit své kněze. Dary církvi jsou uznatelnými položkami a je možné jimi snižovat daňové zatížení. Dary je možné předávat osobně a nebo na účet farnosti. Rádi Vám vystavíme potvrzení o daru.

Díky všem, kteří pomáhají a věnují svůj čas práci na kostele či na faře. Pán Bůh zaplat' Vám všem také za Vaši finanční pomoc.

S díky a požehnáním
P. Olda Kučera

Před třiceti lety

Již uplynulo třicet let od doby, kdy lidová strana zcela v jiných politických poměrech organizovala v okrese Havlíčkův Brod národní pouť do Říma při svatořečení blahoslavené Anežky České. Tehdy se podmínky ve společnosti začínaly měnit a naprostá poslušnost ke komunistické straně dostávala trhliny. Politický diktát komunistické strany nebyl únosný. Sice režim ještě dožíval, ale duchovní síly vedly ke svobodě. Humánní ideály začaly uplatňovat své místo.

V lidové straně se pomalu objevovaly nové nebývalé činnosti, přednášky z oblasti kultury, vědy, techniky, pořádaly se zájezdy. Členové křesťanského zaměření nesdíleli záměry města, že kostel sv. Vojtěcha bude sloužit jako síň umění a sv. Trojice jako obrazová galerie. Lidovci si dávali závazky k udržování církevních objektů. Po několik let ležel kříž od zbourané horní brány před branou u starého hřbitova v zarostlé houštině a dalo dost práce prosadit jeho umístění na novém hřbitově. Tenkrát mně vedoucí stavebního odboru na městě upřímně řekl: “Mám vás rád, ale nebýt toho, že odcházím do důchodu, nemohl bych vám umístění kříže dovolit.” Pamatuji se, že jednou nás navštívil u sv. Vojtěcha okresní prokurátor a dotazoval se, za jakým účelem a proč se snažíme odstranit shnilé dříví z pozůstatků kostelních lavic a stavební odpad z opadaných omítek a dřevěných podlah. Vysvětlili jsme mu, že je to naše národní ostuda, když nedokážeme udržovat historické památky.

Od roku 1983 docházelo k novému postupnému oživení zájezdů v lidové straně. Nejvýznamnějším zájezdem byla pouť do Říma ve dnech 10. až 15. listopadu 1989. Kolikrát byla v průběhu roku 1989 zpochybňována možnost zájezdů do Říma vůbec uskutečnit. Tajemnice Národní fronty nás tahala na okresní sekretariát KSČ, abychom od zájezdu ustoupili. Chudák byla sama v těžké situaci. Na jedné straně měla vyznávat ideologii zásadně materialistickou, ale od maminky dostávala z Moravy dopisy, aby se vrátila ke křesťanství, v němž byla od ní vychována.

Z Brodu jsme vyjžděli brzo ráno v 3,15 hodin na Horní Dvořiště. Sice jsme vystoupili z autobusu kvůli celní prohlídce, ale již byla znáta slušnost a vstřícnost celní správy. Měl jsem obavy, jak bude na celnici posuzován náš dárek spočívající ve 40 párech černých polobotek a stejném množství ložních souprav, což bylo předem dohodnutá náhrada za ubytování. Když jsme hladce odjížděli z české celnice po prohlídce bez zjištění jakýchkoliv závad, spadl nám kámen ze srdce, poněvadž ještě krátce předtím by takové celní transakce byly posuzovány jako nedovolené. Přes Salcburk, Brennerským průsmykem, Florencií, Assisi jsme večer dospěli na předměstí Říma, kde nás očekávala spojka na motocyklu a vedla za ubytováním v církevních objektech.

Milan Šulc

Intenzivní pout' do Říma

15. – 21. června 2020

Ubytování a polopenze v poutním centru Velehrad

Cena 8.500 Kč

Program:

PO – pout'

ÚT – sv. František

ST – generální audience a pohanský Řím

ČT – první křesťané v Římě

PÁ – svatí v Římě

SO – nejkrásnější pohledy na Řím

NE – vděčnost

Bližší informace u P. Petra Soukala 736 704 332

Úvod do liturgiky a slavení svátostí

- jednou za 14 dní (úterý v sudém týdnu)
- od 19 hodin na faře v Havlíčkově Brodě

Srdečně zve P. Petr Soukal

Nabízíme stručný úvod do liturgiky a slavení svátostí. První setkání proběhne **v úterý 1. října 2019**. Zabývat se budeme otázkami jako: Co je to liturgie? Co patří k její podstatě? Jak ji můžeme lépe prožívat? Co znamenají jednotlivá gesta a obřady při slavení liturgie? Jak se může stát pramenem našeho duchovního života?

AGAPÉ

občasník havlíčkobroderské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz
Jen pro vnitřní potřebu farnosti.